

RÉSERVE

DÉPOT LEGAL
RÉSIDENCE SUPÉRIEURE
TONKIN

BẮC-DU TRẦN · VÔ

«Chuyện đức Thánh trần»

Chép sự tích đến khi ngài sang nước ta trừ các loài hồ yêu

Xuất bản và giữ bản quyền

PHÙ VĂN ĐƯỜNG

TONKIN 16 Rue du Chanvre 16 HANOI

Nhật-Quang dịch thuật

thứ 1

1931

Prix 0p.04

M(3)

6417

BẮC-DU TRẦN-VÕ

HỘI THỦ NHẤT

Ngọc-hoàng đặt tiệc hội quần-thần.

Về đời Tùy Dương-đế nối ngôi Văn-đế cai trị Thiên-hạ. Có một hôm. Ngọc-hoàng ban ngọc-chỉ đặt tiệc tại Đâu-xuất-cung trên trung thiên tầng thứ 33 hội hợp Lưu thiên-quân, vạn-thiên-quân,

Chung-chân-quân tiếp được ngọc-chỉ đều lần lượt thứ tự tới chầu tung hô vạn tuế.

Ngọc-hoàng phán rằng : trần lập cực cả thầy có 500 kiếp, ngày đêm lo nghĩ rất là khó học, thế mà xét xem phía Chung-thiên của trăm đây lại không bằng một phần trong muôn phần ở bên Tây phương, nay hội hợp chúng-khanh muốn mưu tìm lấy một đường lối nào cho trăm được sang tới cõi Tây-phương, thoát lìa kiếp số, nghe Phật giảng kệ, thì trăm không còn phải lo nghĩ chi nữa, Ấy trăm muốn đi mà không thể được, hỏi chúng-khanh có ai vì trăm tìm lấy một lối nẻo nào, vậy công ấy chẳng nhỏ ?

Chung-chân-quân tâu rằng : cứ phép ra ở cõi trần tu tiên 7 đời không phá giới thì mới làm được Ngọc-hoàng cai quản muôn phương. Lại ở cõi phàm-trần học đạo, 9 đời không phá giới mới sang được Tây-phương, Bệ-hạ vốn là người tu tiên, sang-Tây-phương thế nào được. Nay ắt phải đầu vào phàm-thai, xuất gia tu-hành thành Phật rồi mới sang Tây phương được.

Ngọc hoàng nghe tâu, chép miệng thở dài, bèn có ý giảng phàm, sự trông thấy thẳng trước mặt có một cây Quỳnh-hoa, hào quang rực rỡ. Kim-hoa muôn đóa đánh cành

Ngọc-hoàng phản hỏi rằng : Thằng trước mặt kia có vật gì ? hào quang rực rỡ khiến người ta đáng yêu

Vạn-thiên-quân tâu rằng : Muốn tâu Bê-hà, đây là Tổn-cung phương nam ngoài cửa chùng thiên, - tại nhà Lưu-thiên-quân có một cây quỳnh-hoa, đặt tên là Tiếp-thiên-thụ. Trong thân cây ấy đủ hết cả các thứ bảo-bối, bởi thế nên mới có kim quang rực rỡ' bốc lên

Ngọc-hoàng nghe tâu liền với Nam phương hỏa-đức tinh quân tới chầu, sai đến nhà Lưu-thiên-quân lấy cây Tiếp-thiên-thụ ấy, Chủng-chân-quân lui chầu. còn Hỏa-đức tinh quân lấy tạ ơn. lui ra thẳng tới nam-phương Tổn-cung. nhà Lưu-thiên-quân lấy cây tiếp-thiên-thụ

Đây nói về Lưu-thiên-quân đang ngồi chơi trong Chung-đường. sực thấy thiên sứ đến, vội ra mời vào.

Lưu-thiên-quân hỏi rằng : Đại-nhân tới đây hẳn có ngọc-chỉ chuyện đây việc gì ?

Hỏa-đức tinh-quân thưa rằng, thánh-thượng nhân khi hội yến quần thần, sực trông thấy cây bảo-thụ nhà quý-phủ đây. hào quang rực rỡ. Thánh thượng rất yêu, sai hạ quan tới lấy cây bảo-thụ ấy.

Lưu-thiên-quân nói : Thánh thượng muốn lấy, chúng tôi há dám không nghe nhưng cây ấy vốn của Tổ tiên nhà tôi, đời đời truyền mãi đến nay, trong cây có thất-bảo, thời thường ánh ra Thánh-chúa muốn lấy cây ấy, chỉ e rằng hễ động đến thì thất bảo tan đi, không có bảo quang nữa lại hóa ra vô dụng. phiền Đại-nhân về tâu với Ngọc-hoàng thế cho, khỏi phí hai mắt một cây bảo-thụ.

Hỏa-đức tinh-quân nghe nói lui về tâu với Ngọc-hoàng trình rõ sự tình.

Ngọc-hoàng nghe tâu cả dân mà rằng : ta làm chúa một bầu trời, thế mà lại không bằng Lưu-thiên-quân nhà có thứ cây ấy, trong có thất bảo ánh sáng rực rỡ thực là

thần riệu siết bao.

Ngọc-hoàng lại phán hỏi quần thần rằng : như cây ấy thì người nào thường được hưởng dùng ?

Chúng thần quân tâu rằng : cây bảo-thụ ấy duy chỉ có con cháu nhà Lưu-thiên-quân mới được hưởng dùng.

Ngọc-hoàng nghe tâu thờ dài buột miệng than rằng : ta làm thế nào mà đến được nhà y, làm con cháu y, để được hưởng cây bảo-thụ ấy, là ta mãn nguyện.

Chúng thần nghe thấy nhời Ngọc-hoàng, ai nấy đều thất kinh tâu rằng : Thánh thượng không nên loan ngôn, nay Thánh-thượng đã chót nói câu ấy, ắt phải đổi ngôi dầu thai.

Bấy giờ tâm ý Ngọc hoàng chỉ tưởng cây Tiếp-thiên-thụ không suy nghĩ dằng sinh là khổ sở cũng đáp rằng : y như nhời các người, ta đi thị ai làm chủ ?

Chúng thần tâu rằng : Bệ hạ ba hồn hóa thân, vậy nay chỉ 1 hồn xuống dầu thai mà thôi.

Ngọc-hoàng nghe tâu ba hồn chỉ một xuống dầu thai bỗng ứa đôi hàng lệ.

Chúng thần quân tâu rằng : muốn tâu Bệ-hạ, Thánh-thượng một lời đã nói ra, không thể nuốt được phải dữ lấy điều tin làm dầu, Bệ hạ nên mau ban phát ngọc-chỉ.

Ngọc-hoàng phán hỏi rằng : dầu trâm ngay nay chỉ 1 hồn hóa thân dằng sinh, nhưng bao giờ lại được hoàn vị.

Chúng thần quân tâu rằng : Bệ hạ chớ lo công thành hạn mãn, lại về nguyên vị như cũ.

Ngọc hoàng liền đem một hồn hóa thân, chúng thần quân mỗi vị đều hóa một đạo kim quang tiến đến nhà Lưu-thiên-quân dằng sinh.

Đây nói về Lưu thiên quân cùng lỏng liên công chúa đương ngoạn cảnh ở Hậu-huê viên, sức thấy một đạo kim quang từ phía Trung thiên bốc lên, có Tứ môn thiêu

vương, 8 vị Đại kim cương, 9 con Thanh long cùng đi kèm, bưng một cái kim-bàn, trong kim bàn có một đứa bé con, sông thẳng tới huê-viên

Hồng liên công-chúa hỏi Lưu thiên quân rằng : đây là vật gì thế ?

Lưu thiên quân nói : đây hẳn là một vị Đại quý-nhân mắc nạn, muốn đầu thai thác sinh, ta cùng phu-nhân nên ra vái lạy

Công chúa nghe lời phu quân, liền đốt hương hai vợ chồng lòng thành khẩn vái, thấy kim-quang dần dần lại gần, reo vào trong bọc công-chúa, Lưu thiên quân lấy, làm mừng rỡ lắm, ngửa mặt lên trời vái tạ

Thấm thoát được một tháng tròn, Hồng liên công-chúa có thai, thuật chuyện cùng phu quân biết

Lưu thiên quân mừng rỡ mà rằng : nếu có thai, thai ấy ắt là quý tử

Thiếu-quang chớp bóng, tựa như tên bay, thấm thoát đã được một năm, bấy giờ là năm nguyên-hoàng thứ 3 tháng 9 ngày mồng 9, bỗng thấy hương thơm ngào ngạt đầy nhà, công chúa bỗng thấy đau bụng rồi sinh hạ một cậu con trai, 4 phương, 8 phía sung quanh nhà, mây mù tre phủ, không trông rõ mặt người, thị tỷ ra báo với thiên-quân Thiên quân mừng rỡ lắm, đặt tên là Lưu chàng-sinh

Ngày qua tháng lại, tựa như thời đưa, khi Lưu-chàng sinh đã lên 3 tuổi. một hôm hỏi cha mẹ rằng ; nhà ta có thứ bảo vật gì không ?

Lưu-thiên quân nói ; nhà ta đây có cây Tiếp thiên thụ, hào quang rực rỡ, có đủ thất bảo, năm xưa Ngọc-hoàng cũng rất lấy làm yêu chuộng, đã từng sai sứ dă đến lấy nhưng không được

Lưu-chàng sinh nói : nếu có thứ cây bầu lạ như vậy, cho con xem một chút

Lưu thiên quân cũng chiều ý con, liền đưa chàng-sinh ra huê-viên xem cây tiếp thiên thụ

Lưu chàng sinh bước tới huê-viên quả nhiên thấy cây Tiếp thiên-thụ, hào quang sáng rực, bốc thẳng tới 9 tầng mây, trong lòng lấy làm mừng rỡ lắm, mỗi ngày 2 buổi sáng chiều dâng hương tới dưới gốc cây cúng vái

Đây nói về trong thân cây tiếp thiên thụ nguyên có đạ-bảo như lai, bảo tạng như lai, riêu-sắc như lai, quảng-thịnh như lai, ly-bố lý như lai, cam lộ ngọc như lai, vô-lượng thọ như lai, cả thấy thất bảo như lai thường thường ở trong thân cây ấy nên mới có hào quang ánh ra như thế. Bảy giờ chuông như-lai thấy ngọc-hoàng xuất hiện ở đây cứ ngày đêm ăn cần cúng vái, không dám đương nhận, bèn cùng nhau thương nghị bỏ đi

Một hôm chàng sinh vào Huê-viên tới dưới gốc cây thắp hương khấn vái bỗng thấy cây vô khô lá héo, không có hào quang. Chàng-sinh lấy làm kinh hoảng, đứng ngẫm hồi lâu, lắm bầm một mình rằng : cây này vừa hôm qua hái còn bảo bối, sao hôm nay không thấy, hẳn có duyên cớ sao đây để chờ, ngày mai xem có thấy hay không, nói đoạn đi ra

Đây nói về Thất-bảo như-lai không hiểu ý Ngọc-hoàng thấy Ngọc-hoàng ngày ngày ăn cần cúng vái, chung như lai cùng nhau bàn bạc tới điện Tam-thanh, hỏi Tam thanh Thiên-tôn xét xem Ngọc hoàng cứ đến gốc cây dâng hương lễ y làm sao

Chúng như lai tới điện Tam-thanh yết kiến Tam thanh thiên-tôn, vái chào đoạn rồi hỏi rằng, lũ chúng tôi 7 người cứ chú cây tiếp-thiên-thụ tới nay đã hơn vài chục năm, nay Ngọc-hoàng dần thai dạng sinh, cứ ngày ngày dâng hương tới gốc cây cúng vái lũ 7 người chúng tôi, lũ chúng tôi không dám đương nhận lễ vái của Ngọc hoàng, nên từ

rã cây Tiếp thiên thụ, tôi trước điện xin người chỉ giáo cho, chẳng hay Ngọc hoàng tôi dâng hương là ý thế nào ?

Ngọc thanh Thượng thanh, Đại-thanh, Tam-thanh thiên-tôn than rằng, ta nếu không nói ra thì lũ người không rõ, nguyên Ngọc hoàng vì một hôm đặt tiệc khoản đãi quần thần, thấy thẳng trước mặt có kim quang rực rỡ không biết kim-hoa của lũ người hiện ra, Ngọc hoàng thoát thấy liền hỏi chúng chân quân, chúng Chân quân tâu đây là cây tiếp thiên thụ của nhà Lưu-thiên-quân. Ngọc hoàng thấy có hào-quang báo bối, đem lòng tham sai người đi lấy nhưng không được, lại hỏi chúng tâu rằng trăm rất yêu trọng cây ấy, nay lấy không được, vậy làm thế nào mà cho được cây ấy, chúng thần tâu rằng chỉ có con cháu nhà ấy mới được có cây ấy. Ngọc hoàng nghe tâu đem lòng tham muốn, buột miệng than rằng, nếu ta được làm con cháu nhà ấy được hưởng dùng cây ấy là ta mãn nguyện, chúng Chân-quân nghe nói đều thất kinh, liền tâu Ngọc hoàng phải dâng sinh, ngọc hoàng chịu phép phải đem một hồn hóa thân đầu thai vào nhà Lưu thiên quân, nay thấy lũ người, lòng tham trước kia chưa đổi, cho nên hậu lễ cũng vái. Duy nay ngọc hoàng vì lòng tham mà xa xuống cõi trần, lòng thánh minh hầu rất mất, e khó về nguyên vị. Song cũng là bởi mồi trộm cướp lũ người, vậy lũ người cũng có chút bất tiện. Vậy lũ người 7 người, khá kén lấy một người biến làm một đạo nhân, đến khuyên y nên đi tu hành, lại cử một người biến làm một vị đạo-nhân nữa đứng dưới gốc cây Tiếp thiên thụ đợi khi Lưu chàng sinh đến dâng hương thấy cây khô lá héo không có hào quang, ắt là nổi giận, trông thấy đứng vea gốc cây, hẳn bảo là người ăn cắp báo bối, làm hư hại cây ấy, rồi hẳn quát mắng sinh sự với người, người

khá hiểu phép thần thông điểm hóa cho y tu hành.

Chúng Như-lai nghe nói vái từ Tam thanh thiên lên biển làm 7 vị Đạo nhân đến ngồi dưới gốc cây liếp-thiên thụ nhà họ Lưu.

Lại nói về Lưu chàng sinh hôm trước tiêu rạo ra hậu Huệ viên thấy cây khô lá héo, bảo quang biến mất trong lòng rất buồn bực. Đến hôm thứ hai, lại ra Huệ-viên thăm xem thấy cây bảo-thụ hình như chết hẳn, không có chút hào-quang nào sót, tức dằn vô chừng, sực thấy một vị Đạo nhân đứng sau gốc cây. Chàng sinh sấn lại nắm lấy quát rằng : ta cứ ngẫm nghĩ cây này không biết tại sao mà chết, bảo bối đi đâu mất, nguyên do nhà ngươi ăn cắp mất bảo bối cây này của ta.

Vị đạo nhân không nói đi, chẳng nói lại, cứ ha hả cười nhạt mà thôi.

Lưu chàng sinh bầm bầm nổi giận, kéo tuột vào chung-đường tra hỏi, Đạo nhân cứ một mực cười nhạt mà thôi. Chàng sinh thấy hỏi không trả lời, bèn lấy côn đánh đập, đánh gãy cả côn mà Đạo nhân ấy cũng chẳng kêu, lại lấy dao chém, dao cũng lại gãy đứt. Đạo nhân liền hóa thành một đạo kim quang bay lên.

Lưu-chàng sinh kinh hãi bèn ngửa mặt lên trên không vái lạy kêu rằng : chúng tôi là kẻ bất tài không biết Lão tiên, nhờ phạm vào tiên thể, xin người thứ tội cho.

Vị tiên ấy đáp rằng ; ta không phải là người xa lạ đâu tức là thân thất bảo trong cây liếp thiên thụ nhà ngươi thường thường hiện ra hào quang.

Chàng sinh hỏi rằng : tại cơ sao nương tựa vào cây ấy hiện ra hào quang,

Lão tiên đáp rằng : 7 anh em chúng ta vì thấy chốn Thiên cung không có bảo bối, cho nên nương tựa vào cây ấy hóa thân, hiện ra hào quang thấu tới từng giới thứ

ba mươi ba, để cho được hiểu phép thần thông.

Chàng sinh hỏi rằng : nay các lão-tiên bỏ đi là có làm sao ?

Chúng như-lai đáp rằng ; trước kia Thiên-cung không có bảo bối, thì lũ anh em ta mới hiểu riệu, nay chốn Thiên-cung đã có nhiều bảo bối, thì phép thần thông của lũ chúng ta không vào đâu vậy nên chúng ta biến đi.

Lưu-chàng-sinh nói : Thiên-cung nhiều bảo bối, xin chúng như-lai đem ta đi với.

Chúng như-lai nói : muốn đến Thiên-cung, phải nên dữ lòng chung chính, nếu còn dữ lòng tham muốn, thì không đi được.

Chàng-sinh nói, nếu chúng tiên đem ta đi với, ta sẽ từ biệt cha mẹ ta đi ngay.

Chúng Như-lai nói như thế thì được lắm.

Lưu-chàng-sinh lập tức vào tận đường vái từ cha mẹ xin lên thiên đình.

Lưu-thiên-quân và Hồng-liêu công chúa nài dữ không cho đi, bỗng dưng thấy một đám mây mù đen kịt ở trên không-trong dần dần kéo lại gần, nổi lên một cơn cuồng phong, cuốn Lưu-chàng-sinh đem đi. Lối khi đám mây đen tan đi, vợ chồng Lưu-thiên-quân chẳng thấy con đâu cả, òa lên khóc lóc rất là sầu thảm.

Nói về chúng như-lai đem Lưu-chàng-sinh ra khỏi cung thất họ Lưu, dẫn đến điện Tam thanh yết kiến Tam thanh Thiên-tôn, chúng như-lai dãi kẻ gót dầu sự trước.

Tam thanh thiên-tôn thoạt trông thấy Lưu-chàng-sinh Chàng-sinh vội sụp xuống vái lạy. Tam-thanh thiên-tôn đỡ dậy mời ngồi cùng hàng.

Tam thanh thiên-tôn hỏi rằng, nhà ngươi có nhận biết lũ ta là ai không ?

Lưu-chàng-sinh nói, xưa nay chưa từng tiếp kiến, thực

không được biết các vị Tiên chương.

Tam thanh thiên-tôn vừa cười vừa nói rằng, người có biết chính mình người trước khi chưa đáng sinh là ai không ?

Chàng sinh nói, chúng tôi thực là không biết, xin chúng Tiên chương chỉ bảo cho.

Tam-thanh thiên-tôn nói, người khá đến Hậu-đường ta chiếu vào tấm gương Thiên-kính, soi xem người là người nào.

Lưu chàng sinh lập tức bước vào hậu đường đến trước tấm gương soi xem, thấy trong gương là tướng mạo ngọc-hoàng, trong lòng kính hãi ra trình với Tam thanh thiên tôn rằng, Đệ tử tới gương chiếu xem, thấy trong gương hình tượng Ngọc hoàng há chẳng phải kiếp trước Đệ tử là Ngọc hoàng chăng ?

Tam thanh thiên-tôn nói, chính phải.

Lưu chàng sinh nói, Đệ tử kiếp trước là Ngọc hoàng có sao lại lìa khỏi Thiên cung, ra ngoài cửa trùng thiên đầu thai.

Tam thanh thiên-tôn nói, người nguyên là một hồn trong thân Ngọc hoàng, trước khi chưa đáng sinh vì thấy cây thất bảo của nhà Lưu thiên quân đem lòng tham muốn cho nên sa xuống ngoài cửa trùng thiên để thỏa lòng tham.

Lưu chàng sinh nói, làm thế nào mà lại được thân trần chính như xưa.

Tam thanh thiên tôn nói, thế cũng chả có khó gì, người muốn trở về thân trần chính như xưa nên tu hành học đạo, rồi sẽ được phản bản hoàn nguyên,

Lưu chàng sinh nói ; nay ở cõi Thiên giới, đến chốn nào mà tu hành được,

Tam thanh Thiên tôn nói : muốn được như xưa ắt

phải vào cõi phàm trần mà tu hành.

Lưu chàng sinh nói : Tiên thai vào cõi phàm thế nào được.

Tam thanh Thiên tôn nói : người nếu chịu khổ tâm tu hành, ở trung giới có một tòa núi Bồng lai, thực là một nơi danh thắng thứ nhất trong thiên hạ, để chúng ta hóa phép đưa người xuống Trung giới.

Lưu chàng sinh nói : thế thì cơm nước ai cung đãi.

Tam thanh Thiên tôn nói : đói ăn lá thông khát uống nước suối.

Lưu chàng sinh nói : tu hành được lại hoàn thân, sinh nguyên nghe lời chỉ đạo.

Tam thanh Thiên-tôn liền lấy một cành hoa Như ý ở trong tay áo ra, bảo Lưu chàng sinh nhắm 2 mắt lại, tay cầm đập vào Lưu chàng sinh đánh xuống Trung giới, sa vào núi Bồng Lai, chưa biết về sau thế nào xem hồi dưới phân giải.

HỒI THỨ HAI

Vua tôi Kha-các đi săn bắn.

Đây nói về vua Thành an Vương nước Kha-các, một hôm ban Ngọc chỉ cùng văn-quan là Chương minh Lý-bảo. Võ-quan Lư phi hồ Chính-chính, 2 ban văn võ, sắm sửa cung tên, tới núi Bồng lai săn bắn, các quan lĩnh chỉ ăn vận gọn ghẽ, theo hầu loan giá đi săn.

Lại nói về Lưu chàng sinh từ khi bị Tam thanh Thiên tôn đánh xuống núi Bồng lai, khổ tâm tu hành, đói ăn lá thông, khát uống nước suối không dám rời đi nửa bước, cứ ở trong núi tu hành, đã 20 năm.

Một hôm đang ngồi trong núi, thấy các giống thú trong núi bị quân mã Kha-các quốc vương đuổi bắt, đều chạy đến trước bệ Lưu chàng sinh, con thì quỳ, con thì lay, con thì kêu, con thì gầm, con nào con ấy đều có dáng

sâu thăm sợ hãi, Lưu chàng sinh tuy chưa trông thấy quân mã vua lôi nước kìa-các sẵn đuổi, nhưng thấy tình trạng các giống thú hình như có ý cầu cứu.

Chàng sinh hỏi các giống thú rằng : ta xem chúng mày tới đây, hẳn là có nạn đến cầu ta cứu cho lũ mày chẳng.

Các con thú vật, con nào con nấy đều rạp đầu lay.

Lưu-chàng sinh nói : nếu thế thì khá chạy ra phía sau núi ta mà ẩn núp.

Các giống thú nghe nói đều vội vàng chạy lại phía sau am cỏ ẩn chánh.

Cách hồi lâu thành-an-vương cùng các quan văn võ và quân sỹ kéo đến. Thành an-vương hỏi chàng-sinh rằng : nhà ngươi ở đây, có trông thấy con thú vật nào chạy qua đây không.

Chàng sinh cứ ngồi lặng yên không nói sao cả ?

Thành an vương lại hỏi lần nữa.

Chàng sinh cũng không trả lời.

Thành an-vương cả giận truyền sai võ sỹ chặt 2 tay 2 chân,

Chàng sinh chỉ cười nhạt mà không nói sao cả ?

Thành-an vương lấy làm giận lắm mà rằng, mi lại dám cười thăm du ! tưởng trẫm không dám chém đầu ngươi hay sao. liền sai võ sỹ lới Đạo-nhân bằm vằm ra làm muôn mảnh, chỉ trong giây lát, trên giới mây, kéo tới sầm, rồi đầu mình, sừng thịt, chân tay vị Đạo nhân lại hợp lại nguyên người như cũ.

Thành an vương kinh hãi chấp tay vái lay nói rằng, Quả nhân người chần mắt thịt, không biết Thiên tiên, phạm phải thiên điều, xin thiên-tiên phát lòng từ bi, tha lỗi cho quả nhân, xin thiên-tiên cùng quả nhân này về chơi qua chốn chào đình, quả nhân sẽ từ biệt quần thần, cùng thiên

tiên tới đây tu hành.

Chàng sinh than rằng, Bệ hạ cũng là người tiên còn phải tu hành chi nữa.

Thành an hai ba lần kêu nài, mời Chàng sinh về chào một niềm xin xuất gia tu hành.

Chàng sinh cầm bút vịnh một bài thơ đưa cho Thành an vương.

Thành an vương cầm lấy xem, thơ rằng :

Từ vào Bồng đảo hai mươi niên,
Nước suối cơm thông tựa cửa thiên.
Ta ở trong Am xa nhác thấy,
Nguyên do Bệ hạ cũng người tiên.

Thành an vương xem xong lại rập đầu nói rằng, cứ như ý trong bài thơ nói, thì quả nhân nguyên cũng là người cõi tiên, nay Quả nhân không biết nhớ phạm vào ngọc thể, xin thiên tiên mở lượng từ bi, cùng Quả nhân về chào, chỉ dẫn bến mê cho Quả nhân.

Chàng sinh nói, nếu Bệ hạ đã có lòng xuất gia tu hành Già nhân này sẽ xin cùng Bệ hạ về chào.

Thành an vương lấy làm mừng rỡ lắm cùng các quan văn võ đón rước Chàng sinh về chào.

Khi tới chào đường, các quan văn võ người nào về phủ người ấy. Thành an vương cùng Chàng sinh Thiền-sư vào Tĩnh lạc cung yến chay, chầu-cung Hoàng hậu la Ngọc đường công chúa nghe nghe thấy quốc vương đón thiên tiên tới chào vội vàng tới Tĩnh lạc cung yết kiến Thiền sư, trông thấy Chàng sinh thiền-sư trạng mạo khôi ngô, tướng mạo đường đường môi son răng trắng bèn đem lòng quyến luyến, nói bốn rằng.

Thiên tiên trạng mạo khôi vĩ như thế, ước gì được cùng thiếp tới chung chạ, sinh hạ một vị thái-tử, cũng có tú kái như thiên-tiên thì lòng thiếp rất mãn nguyện.

Chàng sinh nghe nói lấy làm kinh hãi, vịnh một bài thơ đáp lại rằng:

Cõi trần tu luyện trái bao lâu,

Trai giới một niềm sá ước cầu,

Công chúa muốn ta làm sự trái,

Kiếp này khó gặp giảnh kiếp sau,

Chàng sinh thiền sư nói đoạn. Hộ pháp thần ở trên không trung thấy ý tứ trong thơ của Chàng sinh, liệu chừng lòng phàm chưa rất hẳn, liền biến ra một người cung nữ ở trên không bay xuống hiện vào trong cung vua nước Kha các để điểm hóa cho Lưu chàng sinh. Hộ pháp thần khi đã hiện vào trong cung rồi hỏi Chàng sinh rằng, người có biết ta là ai không?

Lưu chàng sinh đáp, năng là cung nữ trong cung chứ ai.

Hộ pháp thần nói, số là người không biết ta là Hộ pháp thần Chu lễ đây.

Chàng sinh hỏi, tôn thần biến làm người cung nữ tới đây làm gì?

Hộ pháp thần nói rằng, ta ở trên không có nghe thấy mấy câu thơ của người vịnh trả lời Hoàng hậu vua nước Kha các, hẹn hò kiếp sau hội ngộ. ấy từ xưa tới nay bậc thánh nhân không nói nhảm, hề nói nhảm tất phải xa xuống kiếp luân hồi, vậy người nên cùng hoàng hậu kết phát để cho trọn ý câu thơ vừa rồi.

Lưu chàng sinh nghe nói òa lên khóc lóc, người cung nữ bay lên trên không biến mất,

Lưu chàng sinh buồn bực khóc thành bị bệnh, cách được 7 ngày thì từ trần. Thành an quốc vương nghe tin rất là thương xót liền chuyển chỉ sai quan quân khâm liệm bỏ vào quan quách đem chôn ở núi Tử kim sơn.

Lại cách 7 hôm nữa Chánh cung hoàng hậu thấy

chàng sinh Thừa sư từ trần, ngấm nghĩ rất lấy làm thương tiếc, cũng mắc bệnh trầm trọng rồi hồn về chín suối. Thành an vương vạ t. mình than khóc, thuyên thị về khám liệm bỏ vào quan tài đem an táng tại núi Tử kim, Thành an vương lập Đặng phi lên làm Hoàng-hậu. Lưu chàng sinh hóa ra một đạo kim quang dẫn thai vào Đặng phi.

Đến ngày 18. tháng 10 năm Giáp ngo bẩy, giờ vào hồi giờ ngo, Đặng phi sinh Hoàng tử, hình dong đoan chính, trang mạo khôi ngô. Thành an vương lấy làm mừng rỡ lắm đặt tên là Huyền-minh.

Đây nói về chánh cung Hoàng hậu sau khi thác rồi, cũng dẫn thai vào một nhà dầu nhà họ Lý, Hôm ra đời, mùi thơm sức sức đầy nhà, Lý ông đặt tên là Hương-nương. Đến năm Đại-dinh thứ 3 Thành an quốc vương lập Huyền minh làm hoàng-tử kén với Hương nương vào ung kết duyên cùng Thái tử.

Một hôm thành an vương ra ngự chiều, có Sứ thần bên tây phiên là kha Lý thiên nhi dâng một cái chõng đồng dày 1 thước 2 tấc.

Sứ thần dâng chõng tới trước sân rồng tâu rằng / Chúa nước tôi có lời gửi sang rằng, đại phạm nước không có lệ nhất định mà phân biệt lớn nhỏ nước tôi có một cái trống bằng đồng giầy 1 thước hai tấc chúa nước tôi sai đem dâng quý quốc hễ quý quốc có người nào bắn thủng qua được cái trống này thì là nước đàn anh, nếu bắn không suốt qua thì là nước đàn em, cứ mỗi năm phải sang đến công vua nước ta,

Thành an vương nghe nói cả dân: phán hỏi các quần thần rằng : có ai hay bắn thấu qua cái trống đồng này, trăm sẽ thăng quan tiến tước cho,

Hộ quốc tướng Lưu phi Hồ vốn sức khỏe địch nổi muôn người, 2 cánh tay mang nổi nghìn cân đứng dạy

tâu rằng : xin chúa công chớ lo, hạ thần xin bắn thâu qua được.

Thành an vương lấy làm mừng rỡ lắm. ban cho 3 chén ngự lửa, chuyển cho ra trước sân rồng bắn thử xem,

Lưu phi hồ lay tạ ơn, đem treo trống đồng, trước sân rồng, tay phải dương cung, tay trái đáp tên. tên chỉ xuyên vào trống đồng nửa lắc thôi. tia tai rất là hồ thẹn. nép rạp trước thêm rồng xin lỗi,

Thành an vương rất lấy làm buồn bực, Huyền minh thái-tử bấy giờ mới lên 7 tuổi ở trong cung nghe tin chạy ra tâu rằng.

-- Trống này không ai bắn thủng được, đề vậy Hải-nhi xin bắn thủng cho phụ vương coi.

Thành an vương nói ; trống này dày một thước 2 tấc vừa rồi Hồ quốc tướng quân Lưu-phi-hồ sức khỏe gấp muôn người còn không bắn thủng được, huống chi con mới lên 7 tuổi đầu, đã làm gì có gân sức nhường ấy!

Thái tử nói : người không cứ nhớn bé xin phụ-vương chớ lo đề vậy con bắn cho phụ vương xem.

Thành an vương lấy làm mừng rỡ lắm, Huyền minh Thái tử liền đem treo lại trống đồng lên rõ thật cao, tay phải dương cung, tay trái đáp tên gọi Phiên sứ hỏi rằng : nếu ta bắn suốt qua được trống đồng này, thì người thế nào ?

Phiên sứ nói : nếu người bắn suốt qua được thì nước ta cứ mỗi năm một lần tiến cống nước người. nếu bắn không suốt được, thì nước người phải cống nước ta.

Thái-tử quát rằng : nếu ta bắn suốt qua được thì dầu người cũng rụng,

Phiên sứ tưởng Thái tử không bắn được mồm mím cười thăm.

Thái tử nói đoạn, nhằm trống đồng bắn một phát lên lên không có cánh thủng suốt qua trống, các quan đều vỗ tay hò reo.

Thành an vương lấy làm mừng rỡ lắm, truyền đem chém Phiên sứ, bêu thủ cấp hiệu lệnh.

Thái tử gọi mấy tên quân hầu Phiên sứ bảo rằng, đáng lẽ thì ta chém đầu lữ mi nốt, nhưng hải để lưu tình mạng lữ mi về bảo chúa mi mau mau đem đồ cống hiến lại nộp, nước ta khỏi mang quân sang đánh.

Chúng Phiên binh người nào người ấy run lên cầm cập lui thủi chạy về nước.

Thành an vương đặt tiệc yến hội trăm quan, chưa biết về sau thế nào xem hồi dưới phân giải.

HỘI THỨ 3

Thái tử đem quân lui giặc Phiên.

Đây nói về cha lý Thiên-nhi lên điện, tâu ban Văn-thần là Mao đáp hải Lý nhất và Hữu ban võ tướng là Kiểm-khai-phá-nguyên-mộc. Thuận, thanh các quan văn võ tung hô van tuế, chợt thấy cận thần báo rằng : có mấy tên quân ở bên nước Kha-các về chào.

Phiên chúa đòi vào bệ kiến, mấy tên quân Phiên phủ phục tâu rằng :

— Muôn tâu Bệ hạ. Thái tử nước Kha-các bắn thủng được trống đồng liền đem chém Sứ giả nước ta, kể rõ tình đầu.

Phiên chúa lấy làm căm giận lắm, lập tức truyền chỉ, điểm 5 vạn quân sai Mao đáp hải, làm Quân sư, Kiểm-khai-phá-nguyên-mộc làm Tiên phong, Thuận-thanh làm phó tướng, ban cho mỗi người 3 chén ngự tửu, bọn Mao đáp hải, Nguyên-mộc lay tạ ơn lui chầu kéo quân nhằm Kha-các quốc liền phát.

Đây nói về Kha các quốc vương, đã 61 tuổi, thấy Thái

etique conforme au
relavant à mille exam

A Hanoi le 24 Avril 19

Ruivy

CHUYỆN ĐƯƠNG IN

BẮC DU TRẦN VÕ

Chuyện nói về (Đức thánh Trần) nguyên ngài là ở trên giới ngài 9 kiếp sống chần tu nên gọi là cửu thiên huyền vũ, nguyên ngày xưa ở về nước ta tây hồ có nhiều hồ yêu, may nhờ được ngài hiển hiện sống chừ đi cho bởi thế nước ta lập đền ở cạnh Tây hồ. (nay gọi là đền quán thánh) thờ ngài để ghi công đức ngài, nên bản hiện dịch sự tích ngài đến mãi khi ngài hiển hiện sang nước ta. bộ chuyện này. 7 ngày ra một số mỗi số 16 trang động giá bán 4 su một số.

NAM TỔNG PHI LONG

Chuyện này nói về đức TÔNG THÁI TỔ. đã la được 6 quyển; mỗi quyển giá bán 0p:10

KÍNH HOA DUYÊN

nói về các bậc thần tiên đi du lịch các nước. trong khi đến các xứ có nơi nhiều thú thanh tao; cũng có nơi nhiều bước đân chuân lại có nơi gập cạnh éo le khiến cho người ta phải tức cười như là đoạn CHI-ĐƯƠNG kén và o làm thái hậu thế mấy biêt ở đời mà ngán cho đời là tình chi lắm cho giới đất ghen.

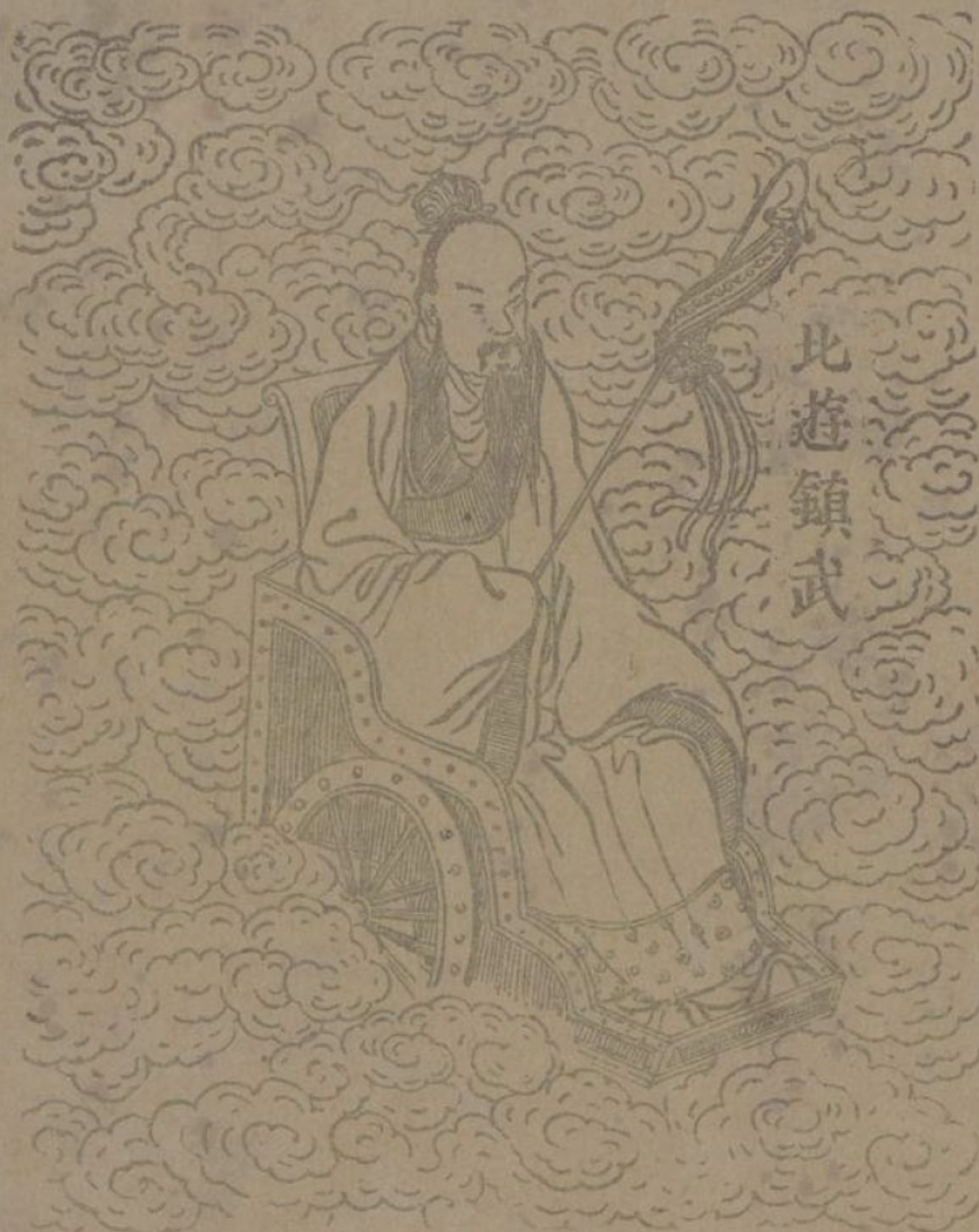
chọn bộ 34 số Mỗi số 0p,05

DEPOT L.E.G.
RESIDENCE SUPERIEURE
TONKIN

BẮC-DU TRẦN-VÕ

«Chuyện đức Thánh trần»

Chép sự tích đến khi ngài sang nước ta trừ các loài yêu

Xuất bản và giữ bản quyền

PHÙ VĂN ĐƯƠNG

TONKIN 16 Rue du Chanvre 16 HANOI

Nhật-Quang dịch thuật

Quyển thứ

2

1931

Prix Op. 04

<https://tieulun.hopto.org>

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

21

1/54

BẮC-DU QUYỀN- THỨ HAI

tử là người có tài, hội họp quần thần, truyền ngôi cho Thái tử, thái-tử' lav tạ rồi lên ngôi, năm ấy 13 tuổi đặt niên hiệu là Định-dại Nguyên-niên. các quan vào triều kiến, Thái tử' truyền sửa tiệc yến hội trăm quan, cùng hưởng thái bình lạc thú.

Cách được 3 tháng, một hôm Thái tử' ra ngự chiều-đường Nội giám tâu rằng :

— Nay kha-ly thiên-nhi bên Tây phiên, sai mạo đáp Hải đem 5 vạn quân phiên tiến sang lấn bờ cõi nước ta.

Thái-tử' nghe tâu, hăm hăm nổi giận, sai Bảo-dá Tướng quân Triệu sĩ-năng làm tổng-binh Mã-mạnh Minh làm tiên-phong, Lý sỹ cấp làm Phó tướng, cùng quân phiên đối địch.

Triệu sĩ-năng tạ ơn lui chầu kéo quân đến Dao kiếm quan đóng trại.

Sáng sớm ngày hôm sau, 2 bên dẫn quân tới chân Phiên tướng là Nguyên một phi ngựa ra, bên Nam quân thì Mã-mạnh-minh phi ngựa ra, 2 người giao triễn hồi lâu, Mã-mạnh-minh bị thua chạy về trong quan ải,

Ngày hôm sau triệu sĩ-năng chính thân đem đại quân ra ngoài cửa ải khiêu chiến, Phiên tướng Mao đáp hải cũng kéo quân ra đánh nhau từ giờ thìn đến giờ mùi. Triệu sĩ-năng không thể đánh đổ được Phiên-tướng chịu phép chạy về trong quan ải đóng cửa không ra nữa rồi lập tức viết biếu dâng về kinh tâu với Định-dại-vương.

Định-dại, vương nói rằng : ' nếu trăm không đi đánh, làm thế nào mà dẹp tan được quân giặc .

Các quan tâu rằng : trong chầu chưa có chủ tướng, chưa công khá treo bằng văn, cầu một viên Thượng tướng lo gì mà chẳng dẹp tan quân phiên.

Định-dại vương ưng lời tâu, liền truyền treo bằng-văn trước lầu Ngũ phượng để cầu hiền, chưa biết về sau

thế nào xem hồi dưới phân dải.

HỒI THỨ 4

Thiên tôn điểm hóa Định đại vương

Đây rồi về Riệu lạc thiên tôn cưỡi mây đi trên không thấy Ngọc-hoàng hóa thân, dâng sinh xuống làm vua nước Kha-các. ngẫm nghĩ nếu không xuống điểm hóa độ cho y tu hành, e phá kim thân thì khó hoàn nguyên vị được. ngẫm nghĩ thế rồi liền biến ra một người Đạo sĩ xuống cõi phàm trần tới lầu Ngũ phượng yết bệ vua.

Ngày hôm sau Định đại vương lên điện, căn thân tâu rằng : có một vị Đạo sĩ đến yết bệ vua.

Định đại vương truyền cho vào yết kiến.

Đạo sĩ vào tới trước thềm rồng tung hô vạn tuế.

Định đại vương phải hỏi rằng : người đến yết bệ vào vào ra mắt Quả nhân, người có tài cán gì lui được quân Phiên không ?

Đạo sĩ tâu rằng : hạ thần tuy tài hèn, nhưng từng gặp được một vị Tiên ông truyền dạy, có thể sai khiến cát bay đá chạy, hô gió gọi mưa, có lo gì quân giặc Phiên, hạ thần chỉ đánh một trận là quân Phiên tâu vỡ.

Định đại vương nghe tâu lấy làm mừng rỡ lắm hỏi Đạo sĩ rằng, nhà người cần dùng bao nhiêu binh mã đi đánh ?

Đạo sĩ nói : Bão đạo không phải dùng một tên quân nào cả.

Định đại vương nói : Phiên tướng hàng 20 viên, quân phiên hàng 4, 5 vạn thế mà nhà người không dùng tên quân nào, chỉ một mình ra trận, trăm e rằng không thể địch nổi.

Đạo sĩ tâu rằng : Bệ hạ chớ lo, hạ thần đã có kế.

Định đại vương lấy làm mừng rỡ lắm.

Đạo sĩ lui chầu, ra thẳng Giao kiểm quan, tiếp kiến

bọn Triệu sĩ năng.

Sáng sớm ngày hôm sau, quân Phiên lại đến trước cửa ải khiến chiến quân sĩ canh ải vào phi báo Đạo sĩ liền từ biệt chúng tướng, trèo lên trên lầu quan ải, bỏ sớ tóc, tay cầm cây Thất kiếm tinh, tay bưng một bát nước miệng làm bầm đọc thần chú, rồi truyền quân sĩ mở toang cửa ải, giảy lát giới đất u ám, nổi cơn giông tố cát sỏi bay mù, chiều gió cứ nhắm thẳng phương Bắc ào ào thổi, Đạo sĩ đứng trên ải hò hét làm hiệu. Nam quân kéo ồ ra đánh quân phiên vỡ chạy toán loạn phần thì bị Nam-quân đánh, riết, phần thì dầy séo lên nhau mà chết, 5 vạn quân Phiên không còn sót một tên nào chạy thoát.

Điện lạc thiên tôn hóa phép nổi cơn dông bão trong dầy lát đánh chết hết 5 vạn binh tướng bên phiên, đem chúng tướng cùng quân sĩ hát khúc khải hoàn về chầu.

Định đại vương lên điện, càn thần tâu rằng : Đạo sĩ thắng trận về chầu.

Định đại vương lấy làm mừng rỡ lắm vội vào bệ kiến k' en rằng : Thiên hạ của Quả nhân nếu không có người thì không có thể dữ được. Quả nhân phong cho nhà người làm quốc sư tước nhất phẩm.

Đạo sĩ tâu rằng : hạ thần không muốn làm quan.

Định đại vương hỏi rằng : nhà người không muốn làm quan, ầu là muốn lấy vàng bạc trâu bầu.

Đạo sĩ nói ; hạ thần thực cũng không cần dùng những thứ ấy.

Định đại vương hỏi : thế thì nhà người muốn gì ?

Đạo sĩ tâu rằng, hạ thần nay bình phục được nước Phiên, muốn lại về núi Chung nam vết kiết sư phụ, độ hơn 10 năm nữa sẽ đến nhận phong chức.

Định đại vương nghe nói cũng chiều ý đạo-sĩ, truyền chỉ sai các quan văn võ tiễn đưa ra khỏi kinh thành. đạo

sĩ từ biệt về núi tu luyện.

Thì giờ như tên bay, ngày tháng tựa thoi đưa, Ngọc-hoàng hóa thân ở nước Kha-các làm vua hưởng thụ thái bình đã vài mươi năm, đã sinh được một con gái. Một hôm Riệu-lạc thiên-tôn ngồi trên Thiên cung, thấy kha-các quốc-vương ham mê vật chất cõi phàm trần, ngâm nghĩ 10 năm trước, ta có xuống dúp đánh quân L'hiên, cũng loan độ cho về nguyên vị, song thấy chưa có con trai, nay quốc vương đã có con trai rồi, nếu không hoàn nguyên vị, e hại đến Kim-thân, nghĩ đoạn liền hiện xuống cõi trần vào yết kiến định đại vương.

Định đại vương hỏi rằng: nhà ngươi nay tới chầu, ý muốn làm quan để trăm liệu phong cho.

Đạo sĩ đứng trước thềm rồng đọc mấy câu rằng:

Từng nghe Hán vũ-đế,
Nói theo tần-thủy-hoàng,
Ham muốn đạo thần-tiên,
Chưa gặp người chỉ dẫn.
Vua nay được nghe đạo
Còn mê chẳng lo lường.
Kíp từ đây ăn ái,
Khỏi sa kiếp luân hồi,

Định-đại-vương nghe đoạn kinh hãi hỏi rằng: nhà ngươi là người nào.

Đạo sĩ nói: chúng tôi là người giới?

Định đại vương lại hỏi rằng: nhà ngươi đến đây có việc gì.

Đạo sĩ nói: vì nhà vua mà đến đây đây thôi.

Định-đại vương lại hỏi rằng: vì quả nhân có việc gì?

Đạo sĩ nói: Bần đạo thấy nhà vua quyết tâm luyện dầu sang, không biết hồi đầu, nghe tin nhà vua đã lập ngôi L'hai tử, ắt có ngày từ giã cõi trần, Bần đạo nay đến

muốn chỉ dẫn cho nhà vua con đường khỏi chết xin nhà vua bỏ ân ái, sa dầu sang, nhãng, lòng tham muốn, thì có thể khỏi chết được.

Định đại vương nói ; nếu được như thế, thì Quả-nhân đổi ơn Tôn sư vô cùng, xin tôn sư chỉ đạo cho Quả-nhân.

Đạo sĩ nói ; nếu nhà vua có lòng xuất gia tu hành, khả lập tức lên điện rồng ban chiếu truyền ngôi cho Thái tử rồi tâu bẩm đạo làm Tôn sư.

Định đại vương nghe nói, vội vàng bước xuống thêm xúp lay.

Đạo sĩ lại nói rằng : nay Bần đạo hải đi trước, nhà vua không được nuốt nhời, nói đoạn lui ra, định tại vương tiển ra khỏi Ngọ-môn.

Định đại vương về tới điện rồng, các quan văn võ phủ phục trước thêm lung hô vạn tuế, phủ phục tâu rằng việc thần tiên, thật là khó tin, xin chúa công chờ nghe nhời đạo sĩ, và bỏ ngôi vạn thặng.

Định đại vương nghe tâu can, nhất định không nghe lập tức truyền chỉ Thái tử vào chầu lên ngôi Hoàng đế.

Thái tử khóc lóc can ngăn các cung tần nghe thấy tin ấy đều xúm lại kêu nài khuyên dãi, nhưng định đại vương không nghe, một mực xuất gia tu hành. Thái tử bèn lên ngôi Hoàng đế các cung tần đều lui ra. Hoàng hậu và Thái tử cứ bồi hồi quyến luyến không nỡ phân ly, song định đại vương lòng như sắt đá, không có hơi một rọi lệ nào tra sa trong lòng chỉ muốn tu hành, trong lòng chỉ muốn tu hành, các quan văn võ cùng hoàng hậu. Thái tử tiển đi ra khỏi kinh hành ngoài 30 dặm. Thái tử cứ ôm chân khóc lóc.

Định đại vương phán rằng : vương nhi chờ khóc lóc nữa ý cha đã nhất định đi tu hành, mọi việc không nên

nói rướm nhời, duy lấy xã tắc làm trọng, thế là hiếu thảo, không gì bằng, chớ có để cho muôn dân phải lầm than, nói đoạn cùng lloàng hệu, Thái tử và các quan văn võ từ biệt rồi đi. Thái tử vật mình than khóc, các quan ôm Thái tử lên ngựa về chào lên ngôi, đổi niên hiệu là Khai-minh nguyên niên, tha xưu thuế cho cả muôn dân một năm, các quan trong triều và các tỉnh chần đều về vào châu lay mừng chưa biết về sau thế nào xem hồi dưới phân giải.

HỒI THỨ 5

Núi Bồng lai định-dại tu hành.

Nói về định-dại vương từ giã hoàng hậu, Thái tử, và quan văn võ lui thủi đi một ngày dòng già, bóng chiều đã xế noon đoài, sự thấy đạo-sỹ lững thững đi từ phía trước mặt đi lại. Định-dại vương xụp lại,

Đạo sỹ nói ; người đã tới đây, thì việc tu hành nên được,

Định-dại vương nói : Thừa với sư phụ đệ tử một lòng xuất gia tu hành, thì gì mà chẳng nên.

Đạo sỹ nói : nước nhà người dầu thịnh như thế mà nay người bỏ đi,

Định-dại-vương nói : thừa với sư phụ, đệ tử lòng chỉ mến đạo, còn nghĩ chi về cố quốc.

Đạo sỹ nói ; ở trong sơn động, vừa đói vừa rét, rất là khổ hạnh,

Định-dại-vương nói : đệ tử nhất tâm tìm thầy, có lo gì khổ sở.

Đạo sỹ mỉm cười mà rằng : đồ-đệ ta thực lòng tu hành, thì theo ta vào núi Bồng lai, định-dại vương vâng nhời theo đạo sỹ đến núi Bồng lai, ngắm nhìn cảnh tượng non núi nguy nga, từng bách um thùm, đào liễu tươi tốt, dành cành hoa nở, hồng tía đua tươi, trên cây vượn hót chim kêu, dưới khe suối chảy dóc dách, mây lành

phủ che, sương mù nghi ngút, thực là nơi sơ-động Thần tiên.

Nói về Riệu-lạc Thiên tôn biến ra làm Đạo sĩ dẫn định đại vương lên núi Bồng lai, dựng một túp thảo am, ngày ngày cùng định-dại-vương tụng kinh giảng pháp. Một hôm Thiên tôn đang dạy định-dại-vương tu luyện, e định-dại-vương lòng phàm chưa rất, nghĩ ra một kế nói rằng :

— Ta nay muốn ăn một quả đào, đồ-đệ xuống núi mua cho ta một quả đào.

Định đại vương vâng nhời, lập tức xuống núi đi mua đào.

Riệu-lạc thiên-tôn thấy định-dại-vương đi khỏi, liền biến hình ra một người Thiếu-nữ rất đẹp lững thững đi đường dưới chân núi bán đào. định-dại-vương trông thấy người thiếu-nữ cấp đồ đào, đến gần hỏi bán bao nhiêu tiền quả đào này ?

Thiếu-nữ đáp : cây đào của nhà thiếp tôi chỉ có mỗi một quả, vậy quả đào này giá một nghìn lạng vàng.

Định đại vương phì cười mà rằng, ví dù một cây chỉ có một quả cũng không khi nào giá đến nghìn lạng vàng.

Thiếu-nữ nói : nếu không được nghìn lạng vàng, thì thiếp tôi cứ chịu phòng không lãnh lẽo, thiếp tôi nay thấy lang quân chàng mạo khôi vĩ, đáng bậc trượng-phu, âu là xin dâng lang quân quả đào này, cùng nhau kết duyên phu phụ. Lang quân nghĩ thế nào ?

Định-dại vương nói : Bần đạo là người xuất gia tu hành.

Thiếu nữ nói : tu hành lại hoàn tục, là lẽ thường xưa nay, nhà thiếp tôi giới cho cũng sung túc, nếu Lang quân bằng lòng ưng nhời, cùng nhau kết duyên, cũng được hưởng thụ sung sướng nếu Lang quân chấp mê, e về sau hối lại không kịp.

Định đại vương nín uểng không giả nhời sao cả. từ biệt thiếu-nữ đi khắp các ngã tìm mua đào, nhưng không thấy đào có, lại gặp người thiếu-nữ cấp quả đào đến lầu trước mặt nói rằng :

Xin Lang-quân chờ bỏ qua, sau này khó lại được gặp gỡ nhân

Định đại vương nín lặng không nói gì cả.

Thiếu-nữ lại nói rằng, Lang-quân nay nhất định không bằng lòng cùng thiếp kết duyên, âu là nghe thiếp tôi xin một điều này : kiếp này đã không cùng nhau bày bầy chiêu chẵn, thì đành kiếp sau sẽ cùng nhau kết mối lương duyên, xin Lang quân ưng cho, thiếp tôi xin dưng không cho Lang quân quả đào này.

Định đại vương ngẫm nghĩ, sự kiếp sau thật là huyền hoặc khó biết, cứ ư nhời, thiết tưởng cũng chẳng hại gì, nếu ta không ư nhời thì không có đào đem về dâng Sư-phụ liền nói với người Thiếu-nữ rằng :

— Kiếp sau thì xin bằng lòng chứ kiếp này thực không thể nào nhân nhời được.

Thiếu nữ vừa cười vừa nói Lang-quân đã bằng lòng đến kiếp sau cùng thiếp tôi kết duyên, quả đào này trao cho lang quân, xin Lang quân chờ thất tín.

Định đại vương cầm lấy quả đào, mừng rỡ vô chừng lắm bầm nói một mình rằng, nếu ta không ư nhời cùng nàng ấy kiếp sau kết duyên, thì sao có được quả đào này nôi mừng không sao tả siết khi về đến Sơn động đem quả đào dâng lên Sư phụ, lúc bấy giờ Riệu-lạc Thiên tôn đã hiện lại nguyên hình, cầm lấy quả đào, rồi nói rằng.

— Hỡi đồ-lệ, con xuống núi mua đào, có sao phá giới.

Định đại vương kinh hãi thưa rằng, có sao sư-phụ dậy thế, đệ tử xuống núi chưa có một điều gì sai lầm, có sao có sư phá giới.

Thiên tôn vừa cười vừa nói rằng. người có từng cùng người thiếu nữ đính ước lương duyên kiếp sau không ?

Định đại vương nói. không dám nói đầu su-phụ, đệ tử xuống núi mua đào, tìm khắp mọi nơi không đâu có. chỉ gặp mỗi một người Thiếu nữ cấp một quả đào bái, đệ tử hỏi mua người thiếu-nữ yêu cầu cùng đệ tử kết duyên phu phụ thì mới bán quả đào ấy cho đệ tử, đệ tử không nghe. thì người thiếu nữ ấy lại nài rằng, kiếp này đã chẳng ưng. thì bằng lòng kiếp sau cùng thiếp tôi kết duyên lành. được như thế thiếp tôi cũng xin dâng quả đào này, lúc ấy nếu đệ tử không nghe lời người thiếu-nữ, thì không có đào đem về dâng su-phụ. vậy nếu đệ tử cũng gương ư lời sự duyên kiếp sau, đây là đệ-tử bất đắc dĩ phải thế chứ vốn không thực lòng ưng nhời sao gọi là phá giới.

Thiên tôn vừa cười vừa nói rằng, hỡi đồ-đệ ! nhà người u mê từ xưa một nhời đã nói ra. ngựa tứ chạy nhanh cũng không thể lấy lại.

Người nay đã ưng nhời cùng thiếu nữ kết duyên kiếp sau. thì công trình tu hành phí hết, lại phải xuống cõi phàm trần.

Định đại vương nghe nói. khóc lóc kêu rằng. xin Su-phụ miễn thứ lỗi này cho.

Thiên tôn nói phép học đạo rất nghiêm cần, không thể thiên tư, không miễn thứ được. bây giờ lại phải kiếp sau tu luyện, mới vào cõi tiên được.

Định đại vương rập đầu kêu rằng. nếu không thể miễn thứ được. xin su-phụ mở lòng từ bi. cho đệ tử sa xuống chốn nào " không hề có chút ân ái " để cho sớm được vào cõi tiên.

Thiên tôn nói. không có chốn nào là " không có ân ái " xét tình đồ-đệ nay thực có lòng thiện. chỉ vì ý nghĩ sai lầm. nên lại phải sa xuống cõi trần. nay dầu thai

dáng sinh, kiếp sau sẽ được vào cõi tiên chứ có lo phiền.

Định đại vương nói : Thưa với sư phụ, nay sư phụ cho đệ tử đầu thai xuống xứ nào ?

Thiên tôn nói : ta đã xét thấy Tây-hà Quốc vương làm điều thiện đã 3 đời, nay chưa có con nối, đang lập đàn lễ giới phát cầu tự, vậy cho đệ tử đầu thai xuống nước Tây-hà.

Định đại vương nghe nói khóc lóc nhịn không ăn trong 7 ngày thì chết. Thiên tôn đem sắc thịt của định-dại-vương thả xuống biển cho tôm cá ăn thịt, cho rợn nhời nguyền sả thân, đoạn rồi chiêu 3 hồn 7 phách đưa sang nước Tây hà đầu thai, chưa biết về sau thế nào xem bởi dưới phần dãi,

HỒI THỨ 6

Thiên tôn hai lần độ Ngọc-hoàng

Nói về Tây-hà quốc vương Lý thiên phú, đã 40 tuổi mà chưa có con trai, một hôm lên điện rồng, hội họp các quan văn võ bàn rằng, Quả nhân nay đã 40 tuổi mà chưa sinh Thái tử' để truyền ngôi thì làm thế nào ?

Văn quan Bành Bân, Bành Lý Chu-sỹ-vinh, võ quan Quách-xuân, đều tâu rằng : bệ hạ nên thành tâm trai giới cầu khất giới đất, may ra giới phát cho Bệ hạ sinh Hoàng tử.

Tây hà quốc-vương y lời tâu, lập tức sai điện-tiền-chỉ huy-sứ Mạnh anh đắp đàn trọn ngày làm lễ. Đến hôm ấy ngày tốt Mạc thiện huyền Hoàng hân cùng quốc-vương lên đàn thắp hương khấn vái. Riêu lạc thiên-tôn thấy Tây-hà quốc vương lòng thành cầu tự, đem 3 hồn 7 phách Định đại vương đưa vào trong bụng Hoàng-hậu.

Tây-hà quốc-vương cầu nguyện cúng lễ trong một tháng rồi mới làm lễ phần hóa tán đàn, Hoàng hậu quả

nhiên có hai Quốc-vương lấy làm mừng rỡ lắm, đặt tiệc yến khoản đãi quần thần. Thẩm-thoát thiếu quang chớp bóng ngày tháng trôi qua. Mạc thiên-hoàng-hậu hoài thai vừa vặn 3 năm linh 60 ngày mà chưa thấy sinh nở. Quốc-vương lấy làm tức bực ra ngự (Chào đường với Hoàng-hậu ở trong cung ra hỏi rằng : từ xưa tới nay, ai cũng hoài thai 10 tháng thì sinh nở, nay hậu hoài thai lâu mãi chưa sinh, ắt là thai bất chính, lòng trăm rất nghi ngờ, trăm muốn riết đi.

Hoàng-hậu kinh hãi kêu rằng : "thần thiếp từ sau khi chúa công lập dân cầu tự, thì trong mình có thai nghén có lẽ nào lại bất chính, xin chúa công dong cho thần thiếp về cung, trong 3 ngày nữa nếu không sinh nở thiếp xin tự tận quốc-vương cũng y lời kêu Hoàng-hậu về cung. ừa đôi hàng lệ than rằng ? thiếp tôi vốn không có ý gian tà, không biết kiếp trước làm sự gì oan nghiệt, kiếp này sánh đôi cùng vị trí tôn, 40 tuổi đầu không sinh nở gì, chợt nay mạng thai quái dị này để đến nỗi mạng ta phải thiệt, nói chưa rất lời bỗng thấy trong bụng có tiếng gọi « xin mẹ chớ lo tôi là người thiện đầu thai, hễ phụ-vương có uối dân, thì khá kêu rằng : ngày xưa Thái-thượng-lão quân lòng ở trong thai mẹ 83 năm, hoàng-hậu nghe đoạn nói rằng : tuy rằng ngày xưa Thái-thượng-lão quân như thế, nhưng phụ-vương con không tin, hạn cho mẹ 3 ngày vì nếu con là người thiện, nay không đáng sinh, hạn 3 ngày phụ-vương đem riết mẹ, thực rất là thảm thương.

Đứa con ở trong bụng lại nói ra rằng, xin mẫu thân chớ lo, con chỉ nội đêm nay là đáng sinh, e kinh động mẫu thân.

Hoàng-hậu nói : con cứ đáng sinh ra, dù mẹ có thác, cũng không oán hận, nói rất lời thấy đau bụng, dần dần thấy đau rồi mãi lên kêu la rầm rĩ các cung tần xúm lại

nâng đỡ, mãi đến nỗi giờ dậu sang giờ tuất. Thiền sư mới ra khỏi bụng mẹ, bảy giờ là niên hiệu Tử-tuyệt nguyên niên, ngày mồng 3 tháng 3, giờ Tuất giáng sinh, hào quang rực rỡ, mùi thơm ngào ngạt, cung nga chạy lại xem, thấy sinh con trai, vội vàng ra tâu với Quốc-vương, quốc-vương ngự giá vào cung truyền ôm Thái-tử ra xem, cung nga lập tức ôm, Thái tử ra, quốc vương ngắm xem, tướng mạo khôi ngô trong lòng lấy làm mừng rỡ lắm, ngày hôm sau sáng tinh sương quốc vương đã lên điện rồng truyền đặt tiệc hội họp cả quan phó yển khánh hạ, quốc vương mừng rỡ vô cùng, đặt tên cho Thái tử là Huyền quang Thái tử, đoạn rồi các quan lui chầu về phủ.

Ngày tháng thời đưa, Tây bà-quốc vương lại hưởng thọ hơn 15 năm cơ nghiệp thái bình, một hôm quốc vương phán rằng :

— Quả nhân nay đã 58 tuổi, tuổi già thân lão, chính sự trẽ biếng, Thái tử nay đã trưởng-thành, người rất hiếu nghĩa, có thể làm chúa một nước, quả nhân truyền ngôi cho Thái tử Huyền quang, ý các người nghĩ thế nào ?

Các quan văn võ đều phủ phục tâu rằng : chúa công là vua nhân từ, Thái tử lại là chúa hiền thuận, thế thì nên truyền ngôi cho Thái tử,

Quốc vương lấy làm mừng rỡ lắm, lập tức với Thái tử ra. — Thái tử ra tới đền rồng, tung hô vạn tuế, quốc vương chính thân băng quốc tử giao cho Thái tử.

Thái tử vái lạy 24 lạy, quì tiếp nhận lấy ngọc tỷ, quốc vương lui vào nhà dưỡng lão,

Thái tử lên ngôi ân xá những người tù tội tha sưu thuế cho nhân dân một năm, đặt tiệc khoản đãi quần thần, chuyển chỉ kêu 36 cung chúa, 72 phi tần,

Huyền quang 15 tuổi lên ngôi vua chỉ vì hưởng thụ thái bình 15 năm, thì Chánh cung hoàng hậu Phạm-thị, sinh hạ được Thái tử đặt tên là Đế viển, mới 12 tuổi, người rất thông minh dĩnh ngộ.

Đây nói về Riệu lạc thiên tôn từ sau khi đưa 3 hồn 7 phách Thiên sư xuống nước Tây hà, đã hơn 30 năm, lo rằng Thiên sư tham hưởng dầu sang cõi phàm, quên mất sự tu hành về cõi tiên. Một hôm ngồi trên mây trông thấy Tây hà Quốc-vương, bèn cười mây ngũ sắc xuống kinh-thành nước Tây hà, vừa bay thấy Quốc vương ngự giá đi Thiên tôn liền biến làm một đạo sĩ, ngồi lý ven đường, nhất định không đứng dậy, hình như một pho tượng đất vậy. những quân lính đi trước dẹp đường hò hét thế nào cũng chẳng thấy nhúc nhích liền trở lại tâu với Quốc vương Quốc vương ngẫm nghĩ rằng: nếu không sợ ta, há chẳng phải là một đạo sĩ nào đấy chăng? để ta thử đến nơi xem hèn ngự giá đến ven Đạo nhân, Đạo sĩ cứ ngồi im không đứng dậy.

Quốc vương thấy đạo-sĩ dong mao nghiêm trang, doán trác là bậc cao sĩ truyền quân thị vệ dừng loan giá, bước xuống vái chào Đạo sĩ, đạo-sĩ quay mình đáp lễ, quốc-vương hỏi rằng:

— Dám hỏi đạo-sĩ có sao ngồi dữa đường, không nói không rằng, chắc là có duyên cớ sao đây.

Đạo sĩ đáp: hạ thần thấy bệ hạ đi nhằm đường, nên muốn chỉ dẫn đường mê cho Bệ hạ.

Quốc vương nói: quả nhân đã có Hường đạo quan dẫn đường, chưa từng có nhầm, xin đạo sĩ chỉ bảo cho.

Đạo sĩ nói: Hường đạo quan chỉ có thể chỉ dẫn đường lối dương gian hiện trong kiếp này mà thôi, hạ thần đến chỉ dẫn chỗ Bệ hạ đường lối cõi âm lặn kiếp sau kia.

Quốc vương nói : nghe nhời người nói, chỉ dẫn đường
lối kiếp sau, há chẳng phải là tiên du !

Đạo sĩ nói : Bần đạo chính là người tu hành ở Sơn-
động núi Bồng lai đây.

Quốc vương lại hỏi, người làm thế nào mà biết đến
được tận kiếp sau.

Đạo-sĩ đáp biết kiếp này thì biết kiếp sau, biết sự vui
cùng cực thì ắt có sự bi sầu, biết cùng nhau tụ hội thì ắt
có khi biệt ly, chẳng cứ kiếp sau, rần trăm đời cũng có
thể biết được.

Quốc vương nghe đoạn nói rằng, Đạo sĩ đã có phép
suy sau biết sa, siêu sinh khỏi chết, xin mời Đạo sĩ về
chơi chèo-đỉnh, chỉ bảo nguyên nhân cho trẫm.

Đạo sĩ nghe nói dả cách có đáng sợ hãi khóc lóc
tâu rằng : hạ thần tu hành nay đã 45 năm chưa dám
nghĩ ngời đến sự dạn tà, quyết không dám bước vào nơi
địa ngục.

Quốc vương nghe nói lấy làm dân lắm sai Giá-tiền
Chỉ huy sứ Hàn-thông chém đạo-sĩ.

Đạo sĩ ngồi yên, không chút sợ hãi tâu rằng : trẫm
Bần đạo thì cũng chẳng hại chi, xin bời chúa-công nguyên
là vị nào đáng sinh.

Quốc-vương nói : ta không biết, nhà người biết
chẳng ?

Đạo sĩ nói, bần đạo sao lại không biết.

Quốc vương nói, người thực loan ngôn, người bảo
người hiền biết đến được 100 đời trở về trước, trở về
sau, lấy gì làm khảo chứng.

Đạo sĩ vừa cười vừa nói rằng, sao lại không có khảo
chứng.

Quốc-vương hỏi rằng : lấy gì làm khảo chứng.

Đạo sĩ nói ; khá lấy một chậu nước soi xem thì

thấy ngay.

Quốc vương nghe nói liền sai Hàn thông đi lấy một chậu nước đem vào. đạo-sĩ bảo Tây hà quốc vương ra soi xem. quốc-vương cúi vào chậu nước soi xem, thấy một vị Tiên cùng với Ngọc hoàng ngồi đối diện nhau đang đạo.

Qạo sĩ hỏi rằng : Bệ hạ có trông thấy vật gì không ?

Quốc vương nói : chẳng có vật gì sốt, chỉ thấy có một vị Tiên cùng với Ngọc-hoàng nói truyện.

Đạo sĩ nói : xin Bệ hạ lại soi xem lần nữa.

Tây hà quốc vương lại soi vào chậu nước thì thấy có một người đầu trâu đang cấy ruộng.

Đạo sĩ lại hỏi rằng, lần này Bệ hạ thấy có những vật gì ?

Quốc vương đáp lần này chẳng thấy có vật gì, chỉ thấy có một người đầu trâu đang cấy ruộng.

Đạo sĩ hỏi Bệ hạ có hiểu biết không ?

Quốc vương nói, quả nhân thực không hiểu.

Đạo sĩ nói, trước kia Ngọc hoàng đại đế đem một hồn đang sinh xuống cõi trần thế là Bệ hạ. còn vị Tiên tức là bệ hạ nếu kiếp này tu luyện khả thành Tiên được bằng không thì kiếp sau hóa thành kiếp châu, ấy rõ hiện hiện hình dạng 3 đời.

Quốc vương nghe nói nghi đạo sĩ làm phép yêu, để dụ mình đi tu hành, bèn sai Hàn thông đem trộm Đạo sĩ Đạo sĩ thấy Hàn thông đến gần mình, liền chồm mồm sẽ thối, Hàn-thông ngã sòng sượt trên mặt đất, cười mấy bay lên trên không.

Tây hà quốc vương thấy đạo-sĩ bay lên trên không lấy làm hối lỗi, kêu xin tha thứ lỗi trước cho.

Đạo sĩ đứng trên không mỉm mỉm cười ngăm rằng :

« Dầu sang ai chẳng muốn.

Nghèo hèn ai có tra.
 Nghèo tu rồi cũng dẫu.
 Dầu mê có lúc khổ.
 Thái cực sau gặp bĩ.
 Bĩ cực thì thái lai,
 Quyền quý khó khỏi chết,
 Vui cực sẽ bi thương.
 Trước thù sau kiếp người
 Trước người sau kiếp thù,
 Người không lia vui thù,
 Khó khỏi làm kiếp rầu.
 Làm súc vật rất khổ.
 Muốn kiếp chịn dăm chìm »

Tây-hà-quốc-vương nghe đoạn lấy làm kinh hãi nép
 đáp xuống đất kêu rằng : Quả nhân xin nghe nhời Tiên-
 trưởng muốn bỏ nước đi đến chốn nào tu hành được ?

Đạo sỹ đứng trên không đáp rằng :

« Thực lòng về phật đạo »

« Mau vào Linh giá sơn »

Quốc vương xin vâng mệnh, bèn ra ngự Loanh-hoa-
 đình bảo các quan rằng : trẫm nay bỏ nước đi tu, lên
 núi Linh giá tu luyện, cho phép các người không phải
 theo hầu loan giá nữa, nên vào Cháo-đương lập Thái-
 tử ta là kế-xương lên ngôi, các người đều nên hết lòng
 trung dúp nước,

Các quan văn võ đều cúi rạp tâu rằng : Thiên hạ tu
 hành rất nhiều, không có nhẽ phạm thái mà lại biến hóa
 được hưởng chi Bệ hạ làm vua coi dân như con đỏ, có
 nhẽ nào bị báo ứng làm kiếp súc vật, đây đích là phép
 yêu xin bệ hạ xét kỹ xem về sau khỏi hối.

Quốc vương nói : lòng ta đi tu hành đã quyết, các người
 không thể can ngăn được, dù thác ta cũng không trở về

Centipede (sp.) 12-13-14
with a few small
4 flowers - 1/2 inch
long

CHUYỆN ĐƯƠNG KIM

BẮC ĐU TRẦN VÕ

Chuyện nói về (Đức thánh Trần) nguyên ngải là ở trên giới ngải 9 kiếp sống chần tu nên gọi là cửu thiên huyền vũ, nguyên ngày xưa ở về nước ta tây hồ có nhiều hồ yêu, may nhờ được ngải hiển hiện sống chử đi cho, bởi thế nước ta lập đền ở cạnh Tây hồ. (nay gọi là đền quán thánh) thờ ngải để ghi công đức ngải, nên bản hiệu dịch sự tích ngải đến mãi khi ngải hiển hiện sang nước ta. bộ chuyện này. 7 ngày ra một số mỗi số 16 trang động giá bán 4 su một số.

NAM TỔNG PHI LONG

Chuyện này nói về đức TỔNG THÁI TỔ. đã in được 6 quyển; mỗi quyển giá bán 0p:10

KÍNH HOA DUYÊN

nói về các bậc thần tiên đi du lịch các nước. trong khi đến các xứ có nơi nhiều thú, thanh tao; cũng có nơi nhiều bực dân chuân lại có nơi gập cảnh éo le khiến cho người ta phải lúc cười như là đoạn CHI-ĐƯƠNG kén và o làm thái hậu thế mấy hiết ở đời mà ngán cho đời là tình chi lắm cho giới đất ghen.

chọn bộ 34 số Mỗi số 0p,05.

39

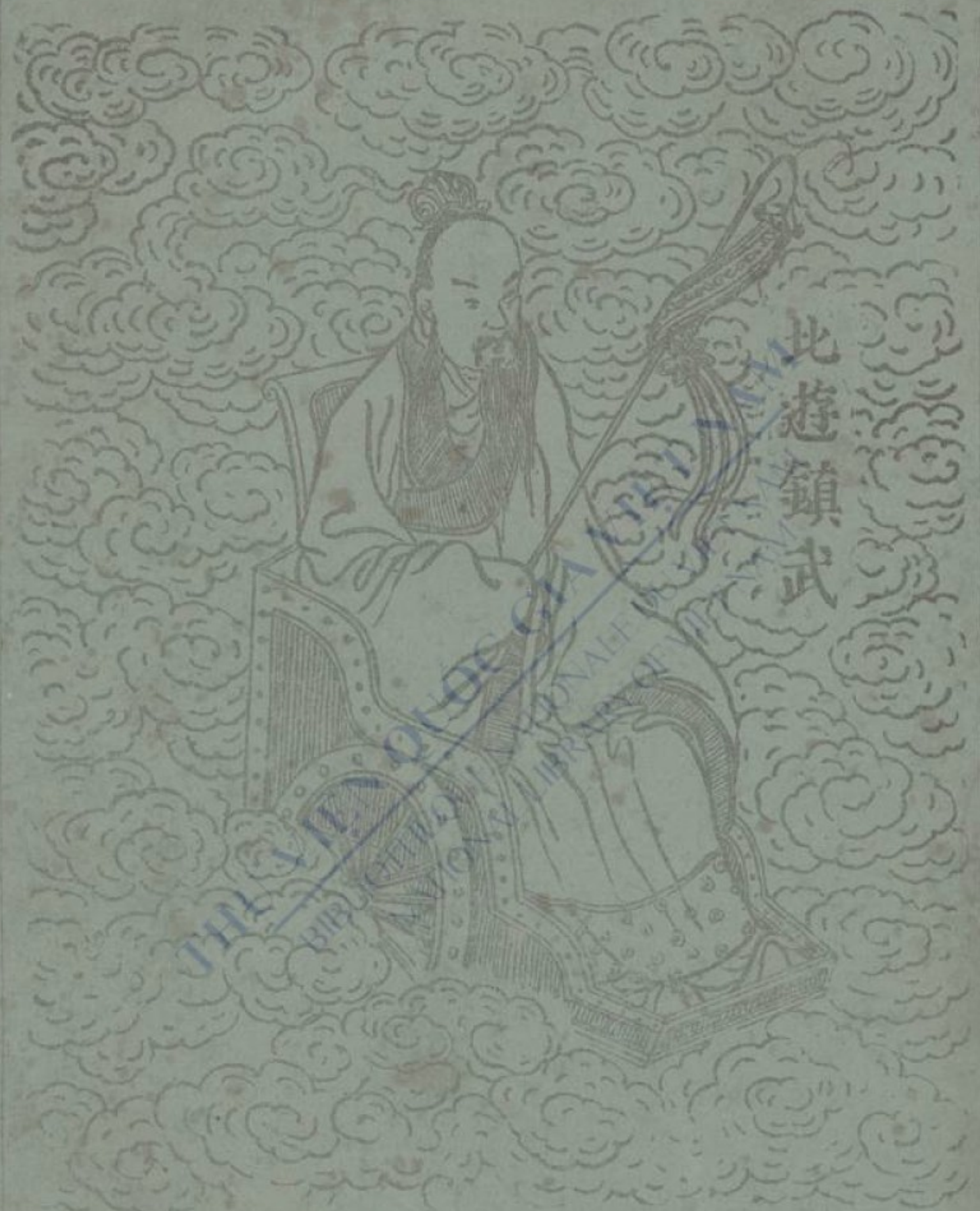
DÉPOT-LEBAL
RÉSIDENCE SUPÉRIEURE
TONKIN

Fauvay

BẮC-DU TRẦN VÔ 扶

«Chuyện dức Thánh trần»

Chép sự tích đến khi ngài sang nước ta trừ các yêu quái

Xuất bản và giữ bản quyền
PHÙ VĂN ĐƯƠNG

TONKIN 16 Rue du Chanvre 16 HANOI

Nhật-Quang dịch thuật

Ấn thứ 3

1931

Prix Op.04

nước nữa. đừng nói rườm rà.

Các quan chịu phép phải theo thánh chỉ. lại tâu rằng : vậy thì Bệ hạ nên dùng vài trăm người đi theo hầu phù giá. lữ hạ thần mới yên tâm.

Quốc vương vừa cười vừa nói rằng : ta xuất gia tu hành, dùng người phù giá làm gì ? lữ người đừng nhắc đến nữa. Các quan chịu phép tiễn và từ biệt quốc vương rồi về chao.

Quốc vương một mình đi lui thối vào núi Linh-giá-sơn. Riệu lạc Thiên tôn đã ngồi trong sơn động chờ đợi. Bấy giờ quốc vương vào vái lạy kêu rằng, xin sư phụ chỉ bên/mê cho Đệ-tử.

Riệu lạc thiên tôn nói : người khá đứng lại gần bên cạnh ta nghe ta giảng pháp.

Tây-hà-quốc-vương nghe lời lại gần cạnh đứng, Thiên tôn liền đem nguyên do trước sau, nhân dân, địa ngục luân hồi, kể rõ một lượt. lại đem sự khổ hạnh, quên bản thân, cố tu luyện diễn giảng cho nghe. quốc-vương nín dạp vái tạ.

Riệu lạc thiên-tôn lại nói người khá lễ giới thụ giới.

Quốc vương liền quỳ xuống ngửa mặt lên giới vái lạy. Thiên tôn làm phép cho quốc-vương thụ ngũ giới. giảng đạo riêng pháp hồi lâu rồi cười mây bay lên giới, để Tây-hà quốc-vương mỗi một mình tu luyện. đôi ăn lá thông khát uống nước suối.

Đây lại nói về các Chiêu thần văn võ nước Tây-hà về chao đường yết kiến Hoàng hậu và thái tử rồi kể sự Hoàng thượng gặp đạo sỹ riệu lạc rồi theo vào trong núi Linh giá tu hành. Hoàng hậu Thái tử và mình khỏe lóc muốn đi tìm quốc-vương.

Hoàng hậu y lời tâu liền lập Thái tử kế xưng lên ngôi Hoàng-đế. đặt niên hiệu là Thiên tường nguyên niên đại xá cho Thiên-hạ, đặt tiệc khoản đãi quần thần. Đến

ngày hôm 49 Hoàng hậu sai Thái tử đến núi Linh giá sơn tìm phụ vương. Thái tử lên điện rồng truyền chỉ sắp 3 cỗ loan-gia, một chiếc thái tử ngồi một chiếc hoàng hậu ngồi còn một chiếc đi không để đến. Phụ vương lại chuyển các quan văn võ mỗi người cầm một bó hương đi đường đốt hương nghênh tiếp lại sai Điện tiền chỉ huy sứ Lý-thông đem ba nghìn quân ngự lâm đi phò giá kéo bằng đến núi Linh giá sơn.

Các quan lính chỉ chuyển quân lính cơ nào đợi ấy sắp sửa chỉnh tề đủ cả đàn sáo chiêng chống từ từ kéo đi khi đến dưới núi linh giá vào trong núi tìm mãi không thấy phụ vương đâu cả. tìm mãi đến một chỗ thấy bốn phía lung bạch xanh um bên tả hạc mica bên hữu vườn ngâm, có một cái sơn động sâu hơn trượng. quốc-vương ngồi trong động hình thù gầy còm. Hoàng hậu Thái tử bước đến gần, ôm lấy quốc vương khóc lóc, các quan ai cũng lấy làm thương cảm. Hoàng hậu, Thái tử cùng qui膝 xin phụ vương hồi giá. Quốc vương cứ ngồi bên lạng chẳng hề nói năng, giây lát giới nổi cơn giông tố, mây kéo đen kịt giáp mặt không trông rõ ai với ai, gió cuốn Tây hạ quốc vương đem đi mất. Đến khi mây quang gió tanh Hoàng hậu và Thái tử nhìn không thấy quốc-vương đâu, Thái tử oà lên khóc lóc, các quan văn võ tâu rằng :

— Mây tre gió cuốn, ấy là ý giới lam triết đoạn ân ái của nhà thượng ta, nay không biết đi đâu, khó thể tìm được Thái tử cùng Thánh thượng về chào đường treo bằng yết thị, hễ ai biết phụ vương ở đâu, cùng Thánh-thượng cử một niềm thương khóc, cũng là vô ích.

Thái tử y lời tâu, cùng thái-hậu về chào-đường chưa biết về sau thế nào xem hồi dưới phân giải.

HỒI THỨ 7

Thiền-sư đặc đạo châu Thượng-đế.

Nói về Thái tử về chào đình rồi Riệu lạc thiên-tôn ở trên không cùng với Tây hà quốc vương lại xuống núi Linh gia, Riệu lạc thiên-tôn như rằng:

— Người khá gắng tâm tu hành, sau ba năm nữa thành công thì ta sẽ đến.

Tây hà quốc vương giả xin vãng mệnh ngày đêm siêng năng tu luyện, đói ăn là thông, khát uống nước suối, tắm thoát đã lại qua 3 năm.

Một hôm Riệu lạc thiên-tôn đến hỏi rằng, đệ tử đã biết đạo chưa.

Tây hà vương nói, thưa chưa.

Thiên-tôn lại hỏi rằng, biết thế sự chưa?

Tây hà vương đáp rằng, không biết.

Thiên-tôn lại hỏi rằng, biết sống chết chưa?

Tây hà vương đáp rằng, không biết.

Thiên-tôn lại hỏi rằng, biết có thân thể không?

Tây hà vương cũng đáp rằng, không biết.

Thiên-tôn thấy tây hà vương nói những sự trong khoảng giới đất đều không biết cả, biết lòng cổ học đạo, Thiên-tôn mỉm mỉm cười khen rằng:

— Như thế có thể thành công được

Tây hà vương hỏi rằng, sao được thành công?

Thiên-tôn nói, số là nhà người chưa biết trong lòng đã tựa như gió tan.

Tây hà vương lại hỏi rằng, vậy nên thế nào nữa.

Thiên-tôn nói, nay cho người 5 đạo linh phù để lên cõi / Chung-thiên yết kiến Ngũ tinh.

Tây hà vương rạp đầu lay tạ cùng Thiên-tôn lên giới, trước vào liên tam-thanh yết kiến Tam-thanh thiên-tôn, tam-thanh thiên-tôn lấy làm mừng rỡ lắm.

Sáng sớm hôm sau Ngọc hoàng lên điện, chứng Chấn quân vào chầu tung hô đoạn rồi, tam-thanh thiên-tôn bước

lên tàu rằng.

— Muốn tàu Ngọc hoàng thượng để hiện có Riệu lạc thiên tôn đem một tên đồ đệ tức là Tây-hà quốc vương tu hành đắc đạo, nay lên chầu bệ hạ.

Ngọc hoàng nghe nói, truyền cho vào yết kiến.

Tây hà quốc vương vào trước thềm rồng tung hô vạn tuế.

Ngọc hoàng ngoảnh hỏi chúng tiên nên phong cho vị Thiên sư này chức gì ?

Chúng tiên tâu rằng, vị này là 1 hồn của Bê hạ hóa thân xin bệ hạ tự liệu.

Ngọc hoàng nghe tâu kinh hãi, truyền Tây-hà-vương thử ngẩng đầu lên coi. ngấm nhìn thấy Tây-hà-vương trạng mạo khôi ngô lấy làm mừng rỡ lắm, liền phong cho là kim khuyết hóa thân. Đấng ma thiên tôn, lập ra Cửu thiên thái dương cung để cho Tây-hà quốc vương ngự dấy coi quản, và lại quản trị 6 viên Thiên tướng cho một chiếc Hắc-long bào một thanh gươm Thất tinh, một cái mũ Thất-bảo, cho phép cùng Ngọc hoàng cùng ngồi, cùng vào cùng ra, cùng đi.

Tây hà quốc vương lạy tạ, Ngọc hoàng truyền đặt tiệc khánh hạ, rất là vui vẻ.

Ngày hôm sau Tây hà thiên sư (tức là Tây hà quốc-vương) đến Thái dương cung, Đấng-hóa ra nghênh tiếp Thiên sư. Thiên sư thấy 36 viên thiên-tướng đi đâu cả không có đấy, liền hỏi Đấng-hóa rằng : — Ngọc hoàng đã phong cho ta trông quản 36 viên thiên-tướng, cớ sao không thấy một người nào ?

Đấng-hóa bẩm rằng : nguyên trước kia thì là một hồn của Ngọc hoàng cai quản 36 tướng, song vì một chút lòng tham sa xuống cõi phàm trần, không có ai cai quản, nên các thiên tướng cũng đều xuống cõi phàm cả.

Thiên sư nói: nếu thế thì ngày mai ta sẽ tâu với Ngọc hoàng.

Sáng ngày hôm sau Ngọc hoàng lên điện ngọc, Thiên sư tâu rằng:

— Đội ơn thánh-thượng phong cho hạ thần đến Thái-dương-cung, quản trị 36 viên thiên-tướng, song vì trước đây không có người cai quản, nên các tướng đều lần xuống cõi phàm, xin thánh thượng liệu định.

Ngọc hoàng nghe tâu hỏi các Chân quân rằng: Thiên sư tâu bày sự này, nên xử thế nào?

Các Chân quân tâu rằng: thái-dương-cung đã thuộc về thiên-sư cai quản, các thiên-tướng đều chạy chốn xuống cõi phàm, vậy thánh-thượng nên sai thiên sư xuống cõi phàm thu phục các tướng về Thiên tào.

Ngọc hoàng y lời tâu, liền sai thiên-sư xuống cõi phàm thu phục các thiên-tướng.

Thiên sư lấy tạ ơn lui chầu ra rất là lo buồn, không biết các thiên-tướng đi những phương nào, chỉ bằng đến hỏi Sư phụ ta Riệu lạc thiên tôn xem nguyên do thế nào nghĩ định thế rồi liền vào Đâu xuất cung, Riệu lạc thiên tôn đương ngồi trên thiên-đài, thiên-sư bước lại gần vái lạy, thiên-tôn hỏi rằng:

— Đồ đệ đến đây có việc gì?

Thiên-sư nói, nguyên do từ đội ơn Ngọc hoàng phong cho trấn thủ thái dương-cung, cai quản 36 viên thiên tướng, khi đệ tử đến thái-dương-cung, các tướng đều chốn đi cả, về tâu ngọc-hoàng Ngọc hoàng hỏi chúng Chân quân chúng Chân quân tâu với Ngọc hoàng sai đệ tử xuống cõi phàm thu phục các tướng về, đệ tử xuống cõi phàm không biết chúng tướng chốn ẩn nơi nào, vậy nên đến hỏi Tôn sư.

Thiên tôn nói, nếu ta không nói, thì đồ đệ không biết

đồ đệ có những 42 năm tai nạn chưa mãn hạn, cho nên mới có sự này xảy ra, đồ đệ di chuyển này cũng không thu phục được các Thiên tướng về, lại phải đầu thai vào cõi phàm trần, chịu hết tai nạn, rồi mới được vào cõi cực lạc.

Thiền sư hỏi ; nay đang sinh vào sự nào ?

Thiền tôn trả rằng : Hiện nay tỉnh lạc quốc vương không có con, Thiên tướng Hoàng hậu ngày đêm cầu khẩn cầu sinh Thái tử, đồ đệ nay hóa ra một đạo kim quang đầu thai vào trong thai Hoàng hậu, ngày sau trưởng thành, tu hành công mãn, bấy giờ mới được lên Thiên tào hưởng thụ.

Thiền sư nghe đoạn, lấy từ biệt Sư phụ, hóa thành một đạo kim-quang, bay vào nước Tỉnh-lạc, Thiên tướng Hoàng hậu đang ở Ngự huê-viên đặt hương án đối hương khấn vái, bỗng dưng ngửi đi ánh kim quang bay vào trong thai Hoàng hậu. Hoàng-hậu nằm mơ thấy nuốt mất giới vào bụng, rồi từ đấy thụ thai, thâm thoát vừa 10 tháng tròn, năm ấy niên hiệu Khai hoàng năm thứ 25, giờ ngọ, ngày mùng 3 tháng 3, Hoàng hậu sinh Thái tử. Thái tử ở đẳng sách Hoàng hậu sinh ra, Hoàng-hậu đau quá ngất đi. Riệu lạc thiền tôn niệm thần chú, hà hơi vào sách Hoàng hậu, Hoàng-hậu lại hòa hoãn tỉnh giấc. Bấy giờ trong cung mây ngũ sắc che phủ, có 9 con rồng vàng hiện ra tắm gội cho Thái tử, một lát Thiền tôn cười rồng bay lên không.

Bấy giờ cung nga ra tâu với Quốc vương, Quốc vương lấy làm mừng rỡ lắm, truyền đem Thái tử ra xem, thấy mây sinh mặt sắc, cốt cách thanh kỳ, Quốc vương vui mừng hơn bội, đặt tên cho Thái tử là Huyền nguyên Thái tử.

Thiền quang chớp bóng, xuân qua hạ tới, thu rồi sang đông, Thiền sư đầu thai xuống nước Tỉnh lạc đã 14 tuổi.

Một hôm, nhân đêm tết Nguyên-tiêu, tặc nước lĩnh-lạc có lệ phóng đăng. Quốc vương lên ngự đền rồng Thái-tử ra tàu với phụ vương, xin ra xem đèn,

Tinh lạc phụ vương phán-rằng : con là một vị đông-cung trong một nước không nên đi đêm xem đèn.

Thái tử tàu rằng, con ăn vận giả làm dân thường đi xem một lát rồi trở về.

Quốc vương nghe lời tàu, liền sai Chỉ huy sứ là Thang-nhân cùng với 4 viên Thái giám đi hầu Thái tử ra ngoài sông xem đèn.

Thái tử vừa ra khỏi ngõ môn đi được một quãng, thấy hoa đăng treo rục rỏ, đàn sáo thổi vang lừng, giai nhân tài tử, áo hộp quần là, ngựa ngựa xe xe, rất là náo nhiệt.

Thái tử cùng Thang nhân đi qua con đường phía Nam môn thấy có mấy người say rượu, gật gù đi chân nam đá chân chiêu, vừa đi vừa nói lảm nhảm. Thái tử lại đi qua phía Bắc môn, thấy Hồng lâu nhà Mạnh thị đang trống phách đàn nhị, cao hứng vui vẻ, bỗng chủ khách sinh sự cãi đánh nhau om sòm, đang mong Tần tấn giao duyên, chẳng ngờ lại thành Ngô việt mâu thuẫn. Thái tử lại đi qua phía Đông môn, thấy có một người, chực cắt túi tiền của khách du quan, bị người ta bắt được đánh cho một chận rất đau, Thái tử xem chái qua mọi nơi, ngâm nghĩ than rằng làm thế nào mà tránh khỏi được những sự truốc sắc tiền tài, thì ta cũng chẳng cần làm vua.

Ngày lúc bấy giờ trên Thiên đình có vị Đầu mẫu nguyên quán nhân đêm tết nguyên tiêu xuống cõi phàm biến ra một người đạo-sĩ, để dò xem lòng người hạ giới ai thiện ác thế nào, thấy Thái tử nói câu ấy, liền đến trước mặt vái rồi nói rằng :

—Bầu đạo vừa rồi nghe thấy khách quan nói, muốn thoát khỏi những sự truốc sắc tiền tài, chắc là Thái tử muốn

tim phương pháp ấy. Bần đạo xin chỉ dẫn.

Thái tử hỏi rằng, làm thế nào mà thoát được.

Đạo sĩ nói, cứ như phương pháp Bần đạo, từ cha mẹ biệt vợ con, tu hành học đạo thì có thể siêu thoát.

Nói chưa dứt lời Chỉ huy sứ Thang nhân đứng bên cạnh/ thấy đạo-sĩ dụ 'Thái tử' đi tu hành bằng bằng nỗi dân chực chém đạo-sĩ, đạo-sĩ thấy thế cười mây bay lên trên không, đứng trên lưng chừng giới nhủ rằng.

« Đạo vốn không cần nguyên.

Tim học tự chỉ mình,

Nếu ham mê phú quý.

E mờ tối Chân-linh ».

Ta tức là Đầu mẫu nguyên quân đây. Thái tử' thấy thế ngửa mặt lên giới vái lạy kêu rằng :

— Đệ tử' tình nguyện bỏ giang sơn, để xuất gia tu hành.

Đạo sĩ nói : nay ta đi đây, người đừng theo ta.

Thái tử nghe nói kinh hãi, cùng Thang nhân về chào sáng ngày hôm sau Tĩnh-lạc quốc-vương lên ngự điện rồng thái-tử vào chầu tâu bày sự gặp Đạo nhân kể rõ tình đầu muốn xin đi tu.

Quốc vương phán rằng, nay trong thiên hạ rất nhiều những kẻ yêu tà, chứ làm gì có bậc thiên-tiên xuống cõi phàm độ cho người trần, con không nên chấp mê, bỏ đang sơn xã tắc không hưởng, mà mong những sự hoang đường ta quyết không nghe.

Thái tử' tâu rằng, thuyết thần tiên thường thường vẫn có, việc tu hành xưa nay vẫn lưu truyền, há có lẽ không tin, xin Phụ vương cho phép hạ thần xuất gia tu hành, ngày sau thành công thì chín họ đều được siêu sinh lên cõi tiên.

Quốc vương thấy Thái tử' cố kêu nài xin đi tu lấy làm

dân lầm lẫn sai Hiệ-ny Trịnh tài đem thái tử đem vào trong lãnh-cung chờ khi nào biết hồi tâm sẽ thả ra, Trịnh tài vàng chỉ đem thái-tử' đốt vào trong Lãnh cung.

Quốc vương lui chầu thái-tử' vào tới Lãnh cung, ngẫm nghĩ tức bực than rằng : nếu không âm dương há có ngày đêm, nếu không thiên đường, há có địa ngục. Đêm qua, nếu ta không mục kích những sự tử' sắc dân tà, thì ta không động lòng tu hành, hôm qua đạo-sĩ lại tự xưng là Đầu-mẫu nguyên-quân xuống chỉ dẫn ta tu hành vậy nay nếu thấy ta bị dân cấm ắt xuống cứu ta vậy chi bằng ta đốt hương giữa giới, kêu khẩn Nguyên quân xuống đây chỉ dẫn cho ta đường lối đi tu hành, nghĩ thế rồi liền đặt bàn hương án giữa giới, đốt hương khẩn vái. khẩn chưa rất lời, Đầu mẫu nguyên quân đứng trên mây nhủ rằng :

— Hỡi thái tử' nay người bị Phụ vương đem cấm ta chắc là khó thoát được chi bằng theo mệnh Phụ vương bỏ việc tu hành, hãy mưu kế thoát thân.

Thái-tử' nói rằng, đệ-tử' từ khi gặp Sư phụ lòng không biến đổi, dù thác cũng không theo mệnh phụ vương nếu Phụ vương cứ đem đệ-tử' ở đây cho khổ sở' thì chỉ có một sự thác đi mà thôi, chứ không chịu hối nết nời mà theo mệnh Phụ vương.

Đầu mẫu nguyên quân nhủ rằng người đã có lòng thực tu hành nhưng đây không phải là chốn tu hành.

Thái-tử' hỏi rằng, nếu đã không phải chốn tu hành, thì làm thế nào mà thoát thân đi sứ khác được.

Nguyên quân nói rằng người nếu chịu đi tu hành, cách kinh thành 85 dặm có một cái núi tên gọi Võ-đương sơn, chốn ấy có thể tu hành được.

Thái tử' nói rằng, làm thế nào mà đi được đến núi ấy ?

Nguyên quân bảo rằng nhà ngươi khá nhắm mắt lại rồi ta đưa đến. Thái tử liền nhắm hai mắt lại. Đầu mẫu nguyên quân cười mây ngũ sắc. Ôm thái tử vào trong bọc đem ra khỏi lãnh cung, thẳng đến võ dương sơn, ngắm nhìn phong cảnh núi non nguy nga, từng bách sanh nam cỏ thơm, hoa la hồng tía đua tươi, thực là chốn thần tiên. Thái tử bèn lay Đầu mẫu nguyên quân làm sự phụ sớm khuya tụng kinh đẳng đạo tu luyện.

Đây nói về trong Cháo đình, sáng ngày hôm sau Quốc vương lên điện rồng.

Hiệu úy Trịnh tài tâu rằng : không biết Thái tử chốn đi đâu ?

Quốc vương nổi dân truyền đem chém Trịnh tài, bấy giờ các quan văn võ có Triệu an, Tôn việt Phùng nguyên. Vương Long vương vinh bước ra tâu rằng :

-- Muốn tâu chệ-hạ, nay muốn tìm được Thái tử về nên viết bằng đem treo khắp 4 phương, hễ có ai biết Thái tử ở đâu, thì thưởng cho nghìn lạng vàng ai lưu giữ được Thái tử thì phong quan tước cho.

Quốc vương y lời tâu, lập tức truyền viết bằng văn đem treo yết khắp các ngã đường. Một hôm có một người họ Trần, nhà chủ ngụ ở dưới núi võ dương cách mấy hôm trước thấy có một người cùng với một đạo-nhân đi vòng trong núi, nay nghe thấy cháo đình yết thị không tìm, thấy Thái tử, Trần xuân ngắm nghĩ đoán rằng người ta trông thấy hôm nọ, đích là thái-tử, liền đến yết bằng, tâu với tỉnh-lạc quốc vương, cầu biết về sau thế nào, xem hời dưới phân giải.

HỒI THỨ 8

Thái tử trụ trì võ dương-sơn.

Một hôm quốc vương lên ngự. Cháo đình. Nội giám tâu nay có tâu tiền phu trần xuân đến yết bằng xin vào

chầu bệ-hạ.

Quốc vương truyền chỉ cho vào bệ-kiến. trần-xuân vâng chỉ vào tới trước thềm rồng tung hô vạn tuế.

Quốc-vương phán hỏi rằng : tiểu dân hôm nọ trông thấy có 1 người cùng đi với 1 vị đạo sỹ đi vào trong núi võ-đương Hạ thần trộm đoán có lẽ là thái-tử nên đến tâu với bệ-hạ.

Quốc vương nói rằng : nhà ngươi đã trông thấy hai người đi vào trong núi. thì ngươi khá dẫn đường. ta sai Chỉ huy sứ thang bá, Hiệu úy hoàng-trung cùng 500 tên giáp sỹ, trăm phong cho nhà ngươi làm Dẫn lộ quan. đến núi võ-đương-sơn tìm được thái-tử về trăm sẽ trọng thưởng.

Trần-xuân lay tạ ơn lui ra ngoài ngo-môn, cùng quan chỉ huy sứ thẳng tới núi Võ-đương-sơn đi vào trong núi tìm tới hồi lâu thấy thái-tử ngồi trên một tảng đá lớn trong sơn-động. đầu búi 2 búi tóc « âm dương » chùng quan quân, sắp hàng trước mặt thái-tử vái lay tung hô thái-tử cứ ngồi yên lặng, chẳng nói sao cả.

Thang Bá sai kim giáp tướng sẵn vào kéo Thái-tử lên về chầu, bỗng dưng thấy giới đất u ám, nổi cơn giông 5 cát sỏi bốc mù, chiều gió từ phía bắc thổi lại giáp mặt không trông thấy người. kim giáp tướng kinh hãi cùng Thang bá ôm đầu chạy về chầu.

Ngày hôm sau quốc vương ra ngự chầu Thang bá cùng Trần-xuân Hoàng-trung vào chầu.

Quốc vương hỏi rằng ; các người đến núi võ-đương-sơn có từng trông thấy thái-tử không ?

Thang bá tâu rằng : hạ thần đến núi võ-đương, quả nhiên thấy Thái-tử ngồi trong sơn-động. Hạ thần cùng các kim giáp tướng vào trong Sơn-động mời Thái-tử về chầu nhưng Thái-tử chẳng nói chẳng rằng, giáy lát giới nổi cơn giông bão, giới đất u ám, giáp mặt không trông

thấy người cát sỏi bay tạt vào mặt quan quân. bởi thế nên lữ hạ thần chịu phép chạy về tâu với Thánh thượng.

Quốc vương nghe đoạn nói rằng : nếu Thái tử đã ở núi võ đương sơn. quả nhân sẽ lại cử Trần xuân làm Dân lộ quan cùng các quan văn võ đem 3000 quân ngự lâm. đem loan giá đón Thái tử về chào. các quan đều vâng chỉ tạ ân lui chầu.

Ngày hôm sau, quan quân hội hợp Trần xuân đi trước dẫn đường. quan quân nhằm thẳng võ đương sơn tiến phát. Khi đến nơi, các quan và chúng quân vào vái chào Thái tử và tung hô.

Thái tử hỏi rằng : nay các người chẳng quên sa sỏi đến đây, định yêu cầu sự gì ?

Các quan văn võ đều tâu rằng : lữ hạ thần vâng chỉ Thánh thượng đến nghênh tiếp thái tử.

Thái tử nói : nay ta đã bỏ nước, lìa nhà, mộ đạo tu tiên, sao giám quên Phật pháp mà lại hoàn tục giới đất không thiên tư nếu trong lòng một mảy không thanh tịnh, ắt là phải tội.

Các quan lại tâu rằng . Thái tử : nếu cứ trấp nê không về nước. hiện nay quốc vương đã già rồi, không có thái tử nối ngôi. ngày đêm lo phiền. bất hạnh khi băng hà. lấy ai là người chủ tang trống gậy, lấy ai là người nối ngôi. Thái tử sao không nghe nhời mãi. sư học đạo chưa thành. mà đã mang danh bất hiếu. lữ hạ thần là tôi con Thái tử. thấy Thái tử lỗi lầm nên phải rãi bày, xin thái tử xét kỹ cho.

Thái tử nghe nhời tâu các quan văn võ cũng ứa đôi hàng lệ đáp rằng : phụ vương ta nay không có con nối ngôi. ta cũng biết thế đã lâu, nhưng sư phụ ta đã có từng nói với ta rằng.

Phụ vương ta năm nay sẽ sinh Thái tử nữa, các người về tâu với Phụ vương ta, đừng lo phiền nữa, như ta đã xuất gia tu hành, không có nhẽ lại về chầu, các người làm qua hết chung với nước, cũng còn không chọn biểu được với cha mẹ. huống chi người xuất gia tu hành, báo đáp thế nào được công cù lao cha mẹ, may ra giới có chiều lòng, ngày sau ta tu hành thành công vào cõi tiêu thi cha mẹ ta đều thành phật, nếu không muốn sự bởi giới, cũng không thể giữ được khỏi nhời nghị luận. lữ các người không được rờm nhời nữa mau mau về chầu, lết lòng trung đáp cớ, cho trọn đạo làm tôi. rồi sau này Mẫu hậu ta có em ta trưởng thành nối ngôi cũng nhờ các người giúp đỡ.

Các quan thấy Thái tử không nghe cố ý tu hành chịu phép từ biệt Thái tử về chầu, chưa biết về sau thế nào xem hồi dưới phân dải.

HỒI THỨ 9

Thái tử bị đưa xuống núi Võ-đương

Nói về Linh lạc quốc vương ra ngự chầu đường, các quan trở về chầu phủ phục tâu rằng. Lữ hạ thần đến núi Võ-đương thấy Thái tử, hết nhời khuyên giải Thái tử, Thái tử coi như gió thoảng tai, nhất định không nghe. Lữ hạ thần đã lấy việc chúa-công không có con nối ngôi tâu bày, thì Thái tử nói rằng: « Sư phụ đã bảo Bê hạ năm nay sẽ sinh một Hoàng tử nữa để nối ngôi, vậy nên lữ hạ thần chịu phép hồi chầu tâu với Bê hạ.

Quốc vương thấy tâu, than rằng: Thái tử cố ý không về, tôi cũng đừng đi đón nữa, còn như trăm có lại sinh Hoàng tử nữa, sự đó cũng chưa chắc, ấy đều không phải là lỗi các người, nếu phải trầu xuân báo tin, chầu phong cho làm chức Tuân-kiểm, còn các quan, mỗi viên đều cho

một lạng Bạch-kim, miễn thù cho 3 ngày không phải vào châu, các quan văn võ lạy tạ ơn.

Ngày tháng trôi đưa thắm thoát cuối năm ấy Tĩnh-lạc Hoàng hậu quả nhiên lại sinh hoàng tử, quốc vương lấy làm mừng rỡ lắm. đặt tên là Huyền-bur về sau trướng thành nối ngôi làm vua nước Tĩnh lạc.

Đây nói về Thái tử từ biệt các quan văn võ về chào rồi, lại ở trong động tu hành, đến hơn 20 năm nữa. Bấy giờ phía sau núi Võ-dương-sơn có một vị Thanh mẫu một hôm tự nghĩ rằng : « Riêu lạc thiên tôn sai ta ở sau núi Võ-dương sơn này trông coi Thái-tử nước Tĩnh lạc tu hành, xét xem y củ chỉ làm việc từ khi vào sơn động tới nay đã hơn 20 năm, không có một mảy gì phá giới, công chĩnh rất lớn, ta đêm nay thử biến làm một người Thiếu nữ nhan sắc tuyệt vời đến bốn y, nếu được y động tình cùng ta giao hợp, ta sẽ chở nên thần thông quảng đại đi ngao du khắp thiên hạ, thực là khoái chí biết bao nghĩ định thế rồi, liền miệng đọc thần chú biến hình ra một người Thiếu nữ, coi tựa như Tây tử phục sinh, quan âm dáng thể, mắt phượng mày ngài, môi son má phấn, gót se thoăn thoắt đi đến gần trước mặt thái-tử, giả cách kêu khóc « Ồi Sư-phụ ! khá cứu thiếp tôi với, Ồi sư-phụ !

Bấy giờ thái-tử đang ngồi trên thiên-đàn, bỗng nghe thấy tiếng kêu khóc âm ỹ, ngẩng đầu nhìn xem thấy một người con gái, lấy làm kinh hãi hỏi rằng ;

— Mỹ nương đến đây làm gì ? giới đã sắp tới rồi khá mau mau đi ra.

Thiếu nữ đáp rằng, tiện-thiếp vì mẹ ốm nặng, về thăm mẹ, đi lạc đường vừa đến chốn này, may gặp sư phụ, xin sư-phụ mở lòng từ bi, cho tiện thiếp ngủ nhờ một đêm ngày mai tìm đường đi về.

Thái tử nói, chốn này là chỗ tu hành, chỉ có mỗi một

tắm Thiền-sàng (dường) bằng đá, không thể ngủ nhờ được. Huống chi Mỹ-nương là phận nữ lưu, người xưa có câu « Gai gái không được trao tận tay nhau » Mỹ-nương nên nhân bây giờ giờ chưa tối, đi ra tìm xem có hàng quán nào dưới chân núi mà nghỉ, rồi ngày mai đi về, há chẳng tiện lắm ư !

Thiếu nữ nói: thiếp tôi là phận nữ lưu, nếu đi tìm nơi cho có đều không tiện. Huống chi thiếp tôi trong mình thường có chứng bệnh, bề cữ bị lạnh là sinh ra đau bụng, hôm rày tiết giờ khí lạnh, tuy chốn này không thể nghỉ cho được, nhưng thiếp tôi đã đến đây xin sư phụ mở lòng từ bi, cởi mở áo ra, ôm thiếp tôi vào trong bọc, may ra qua được đêm nay, bệnh cũ thiếp tôi không phát sinh, thực là cảnh Ân đức sư phụ vô cùng.

Thái tử nói, A-gi-Đà-phật ! Mỹ-nương sao lại nói thế. Bản đạo tu hành đã hơn 20 năm nay, không những là không gần nữ sắc, dầu đến những đàn ông con gái, cũng không từng liến vạt áo cùng ai. Mỹ-nương dạy thế, thực không thể tin lời được.

Thiếu nữ thấy đùa cợt Thái tử không động tình, bèn giả cách lên tiếng bi ai, kêu đau bụng, vật mình lăn lộn kêu khóc xin sư-phụ cứu mạng thiếp tôi với.

Thái tử' cứ giả cách không nghe tiếng.

Thiếu nữ lại kêu rằng, Sư phụ là người xuất gia tu hành, gặp người có tai nạn cứu cho thoát khỏi tai nạn, chứ chưa thấy người tu hành tâm can sắt đá không lay chuyển, một mực chấp mê.

Thái tử' lặng nghe hồi lâu, thấy nhời kêu ca, cũng động lòng thương xót hỏi rằng.

— « Hỡi Mỹ-nương ! mọi khi Mỹ-nương đau bụng, thì thường lấy gì mà cứu chữa.

Thiếu-nữ nói : thiếp tôi mọi khi ở nhà hề thấy hơi ngấm ngấm đau, thì đã có phu quân thiếp tôi lấy tay dấm bóp cho là khỏi. Hễ khi nào đau dữ, thì phu quân thiếp tôi nằm lên bụng ép giáp vào với bụng thiếp. chỉ trong giây lát là khỏi, nay thiếp đến chốn này, phu quân không có ở đây biết lấy ai dấm bóp cứu thiếp tôi, xin sư phụ dấm bóp cho Thiếp tôi một chút may ra thiếp tôi qua khỏi được về chông thấy mặt mẹ, thiếp sẽ cố chết báo đáp ơn sâu.

Thái-tử nói : ta là người tu hành, bảo ta đến gần Mỹ-nương sư ấy thực khó thể được.

Thiếu-nữ lại kêu rằng : bởi sư phụ cô nhân đã có nói : cứu được một mạng người được phúc ba sa. nếu sư phụ không dấm bóp cho thiếp tôi, tại thiếp tôi chết mất.

Thái-tử thấy kêu ca thảm thiết, bèn đến gần lấy tay sẽ dấm cho một hồi.

Thiếu-nữ lại kêu rằng : thiếp tôi bị đau đau / thêm là đau, cô nhân có nói : đã cứu người cứu cho chết, xin sư phụ cởi áo và dây lưng, ra nằm kề với thiếp tôi một chút thì chứng đau bụng của thiếp sẽ khỏi ngay.

Thái-tử nói : nếu như thế thì Báu đạo dù có thạc cũng thôi, không thể ưng lời mỹ-nương được, liền rảo bước đi ra đứng dưới bóng dăng than rằng :

« -- Ta bỏ nước lìa nhà đi tu hành hơn 20 năm nay, chưa gặp người có đạo, lại gặp kẻ đến quấy nhiễu, chi bằng ta bỏ sơn động, đi xuống dưới núi sẽ liệu kế khác » Nói đoạn, cũng chẳng đoái đến người thiếu-nữ nữa, liền thững đi xuống núi.

Bấy giờ vô-dương sơn Thánh mẫu biến hình làm Thiếu-nữ thấy Thái-tử phát dân bỏ xuống núi, lấy làm kinh hãi, nói một mình rằng « thôi ta bị tội rồi » người này tu hành đã hơn 20 năm nay chẳng bao lâu sẽ đắc

CHUYÊN ĐƯƠNG IN

BẮC DU TRẦN VÕ

Chuyện nói về (Đức thánh Trần) nguyên ngài là ở trên giới ngà 9 kiếp sống chần tu nên gọi là cừ thiên huyền vũ, nguyên ngài sưa ở về nước ta tây bắc có nhiều hồ yê - may nhờ được ngài hiển hiện sống chữ đi cho bởi thế nước ta lập đền ở cạnh Tây hồ. (nay gọi là đền quan thánh) thờ ngài để ghi công đức ngài. nên bản hiệu dịch sự tích ngài đến mà khi ngài hiển hiện sang nước ta. bộ chuyện này. ngày ra một số mỗi số 16 trang dòng giá bán 4 số một số.

NAM TỔNG PHI LONG

Chuyện này nói về đức TÔNG THÁI TÔ đã lập được 8 quyển; mỗi quyển giá bán 0p:10

KINH HÒA DUYÊN

nói về các bậc thần tiên đi du lịch các nước. trong khi đến các xứ có nơi nhiều thù thanh tao; cũng có nơi nhiều bước đân chần lại có nơi gặp cảnh éo le khiến cho người ta phải tức cười như là đoạn CHI-ĐƯƠNG k. n. và o làm thái hậu thế mấy blét ở đời mà ngán cho đời trần tình chỉ làm cho giới đất ghen.

chọn bộ 34 số Mỗi số 0p,05